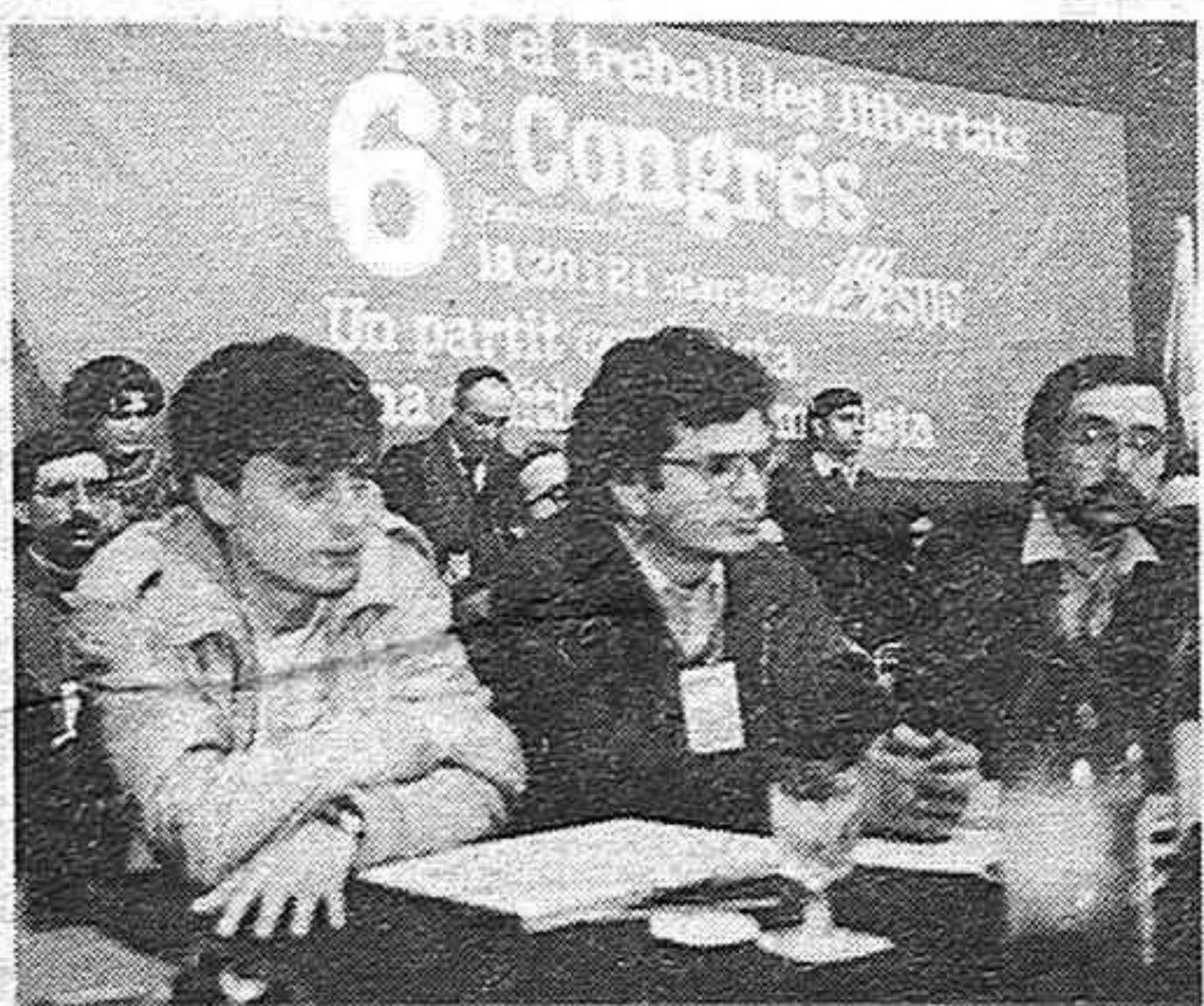

EDITORIAL

CONVOCAT EL VII CONGRÉS

El Comitè Central del PSUC s'ha reunit durant els dies 16 i 17 de juny del 1984.

La reunió es va iniciar fent un minut de silenci en memòria del secretari general del PCI, Enrico Berlinguer, mort recentment.

En el curs de les sessions de treball, s'ha elaborat una declaració sobre la situació política.

En un altre punt de l'ordre del dia, el Comitè Central ha aprovat la convocatòria del VII congrés del PSUC per al proper mes de març.

El Comitè Central ha decidit emprendre la preparació i celebració del VII congrés estimulants la participació dels militants, els simpatitzants i els votants, com també dels sectors de la societat catalana interessats en la recuperació de la iniciativa política i social a favor dels valors de l'esquerra.

Amb aquest propòsit, el PSUC obrirà vies específiques de participació en totes i cada una de les fases preparatòries del congrés.

El congrés s'ha concebut, per tant, com una contribució a la necessària elaboració d'una alternativa popular

(passa a la pàg. 2)

GUANYA

CAMPANYA DE DESOBEDIÈNCIA FISCAL

A la manera clàssica, definim les classes socials en referència a les seves relacions de propietat pel que fa als mitjans de producció.

El concepte de classe es refereix a la integració d'aquest element objectiu amb l'element subjectiu de la consciència.

Les noves formes de participació en la propietat i l'existència dels propietaris col·lectius dificulten l'aplicació d'aquests esquemes simples a l'actual estructura social de la societat potmoderna.

Veiem, però, que aquest concepte clàssic de classe queda limitat a l'aspecte de la producció i lligat al concepte de la propietat.

Les possibilitats de presentar una batalla eficaç en l'àmbit del procés

de producció són, ara com ara, petites, i crec que aquest punt ha quedat àmpliament demostrat en la història recent del nostre país.

Em sembla que, avui, la nostra activitat s'hauria d'estendre principalment a l'àmbit de la distribució, del consum, de la fiscalitat.

En aquest àmbit, els llaços de solidaritat dels diferents estrats d'assalariats continuen essent forts. Aquí hi ha uns punts de suport col·lectius per presentar una lluita. Aquí es troba un dels punts febles del sistema.

A l'àrea de la distribució i el consum hom pot distingir dues classes segons el tipus de consum i la seva relació amb la fiscalitat:

- Una classe de consumidors de béns de consum, que no poden evitar la imposició.

- Una classe de consumidors de béns de capital, que tenen possibilitats d'evasió.

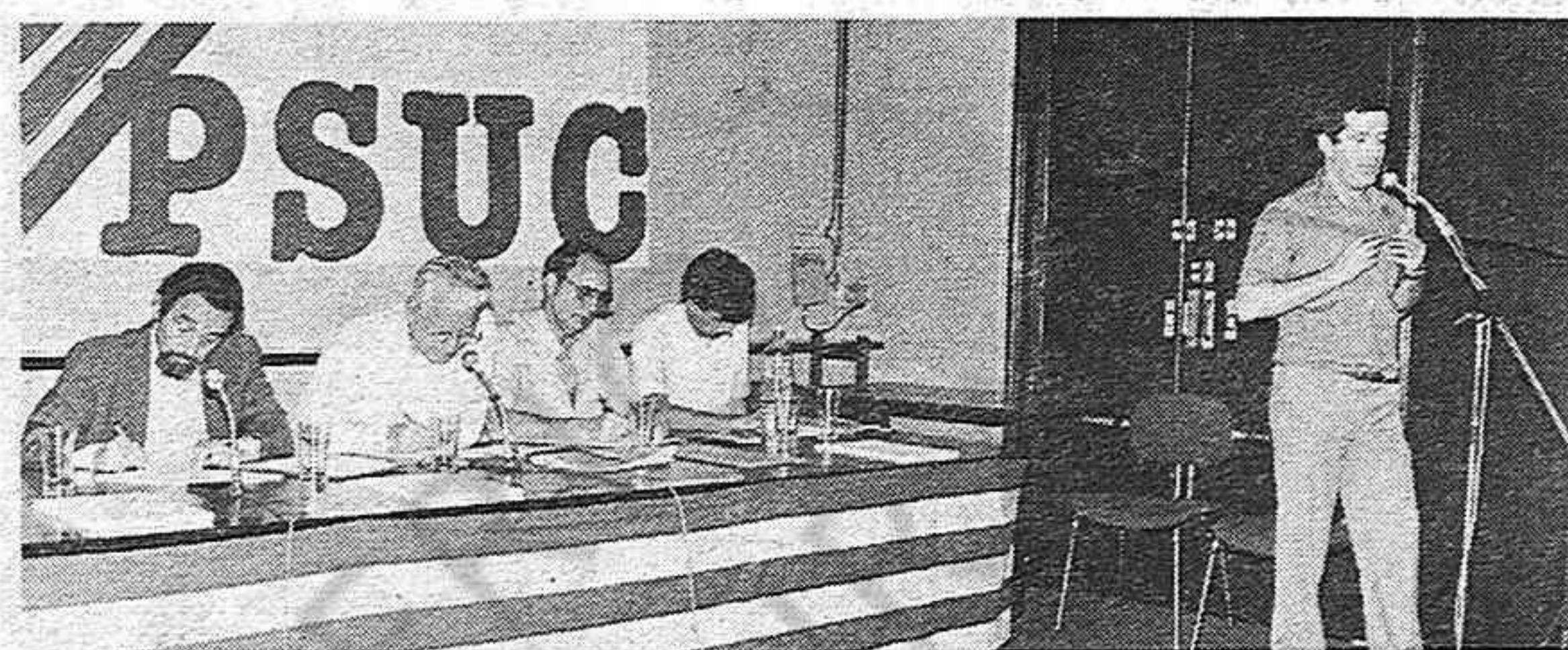
Mentre que al procés de producció la batalla es lliurava per mitjà de la vaga, al consum la batalla

pren la forma de desobediència civil.

Les formes de desobediència civil es troben en dos aspectes: la desobediència civil i la desobediència fiscal, fets servir segons l'anàlisi política de la situació concreta.

LISARDO ZUNZUNEGUI

EDITORIAL

(ve de la portada)

nacional catalana, oberta en la seva elaboració a les aportacions del conjunt de les forces d'esquerra.

El Comitè Central ha definit els tres eixos fonamentals a partir dels quals celebrar el debat i elaborar les propostes. Aquests tres eixos, que defineixen els continguts del congrés, són els següents:

1. Anàlisi de la nova situació política, social, cultural i institucional de la Catalunya dels anys 80. Els vells i els nous problemes de la nostra societat. Els objectius i les reivindicacions a plantejar per aconseguir convertir la majoria social basada en els treballadors en majoria política d'esquerres. El combat per l'hegemonia enfront del catalanisme conservador de CiU.

2. Redefinir i actualitzar les propostes del IV congrés per dotar-nos d'un nou manifest-programa per als anys 80. Concreció i exemplificació político-programàtica de la nostra estratègia eurocomunista.

3. Aprofundir en la concepció del partit com a partit laic, de masses, democràtic, revolucionari; com a partit de lluita, amb responsabilitats i voluntat de govern en totes les àrees institucionals. Definir una política d'organització amb jerarquitització d'objectius. Portar a terme la renovació adient als resultats del congrés mateix.

El Comitè Central ha aprovat la composició de la comissió per elaborar les tesis programà-

tiques i la comissió per elaborar la carta de normes, el projecte de reglament i la revisió dels estatuts.

La comissió de tesis programàtiques està formada per:

Miquel Núñez, president; Ramon Espasa, coordinador; Francesc Baltasar; Montserrat Comas; Jordi Conill; Manuel Gómez Acosta; Joaquim González; Antoni Gutiérrez Díaz; Salvador Jové; Josep Lluís López Bulla; Antoni Lucchetti; Josep M. Maymó; Joan Olòriz; Paco Rodríguez; Rafael Ribó; Jordi Solé Tura; Manuel Vázquez Montalbán; Eulàlia Vintró, i Matias Vives.

La comissió de normes, reglament i revisió dels estatuts està formada per:

Jaume Barluenga, Enric Cama, Josep Canal, Josep M. Clariana, Antoni Cuadras, Cipriano García, Francesc Padullés, Josep Torrecillas i Lluís Valentín.

El calendari fins a la celebració del congrés estableix els terminis per a l'elaboració de les propostes que es portaran al congrés. La primera reunió de les comissions elegides tindrà lloc abans de finalitzar el mes de juny.

El Comitè Central coneixerà els avantprojectes dins la primera quinzena d'octubre, per tal d'establir un període de presentació d'esmenes que permeti aprovar les propostes que farà aquest organisme a mitjan novembre, obrint així el termini de discussió dels materials en el conjunt de les organitzacions.

SUMARI

COMITÈ CENTRAL

Declaració política; pàgs. 3 i 4
Resum de la discussió; pàgs. 5 i 6
Intervenció de Gregori López Raimundo; pàgs. 7 i 8

ACTUALITAT

Eleccions al Parlament europeu; pàg. 9
Convenció europea per la pau; pàg. 10
Assemblea de la Federació de Municipis de Catalunya; pàg. 11

TREBALL I ECONOMIA

Eleccions a la SEAT; pàgs. 12 i 13
Per un acord ciutadà de relançament de Reus; pàgs. 14 i 15
Congrés confederal de CCOO; pàg. 15

EL PARTIT

Preparem la Festa; pàg. 17
PSUC: 48 anys després; pàg. 17
La lliçó d'unes eleccions; pàg. 18
Al Prat: un partit amb fortes arrels; pàg. 18

INTERNACIONAL

Berlinguer, Itàlia, Europa; pàg. 19
El company i l'amic; pàg. 19
Berlinguer: un clàssic; pàg. 20

★ ★ ★

Director: Joan Sanjuan.

Redacció, administració i subscripcions: Ciutat 7, Barcelona 2.
Telèfon: (93) 301 05 54.

Correcció, traducció i maqueta: Miquel Vidal.

Fotografia: Pérez Molinos.

Consell de redacció: Jaume Botey, Josep Maria Clariana, Cipriano García, Jordi Guillot, Eduard Jiménez, Alfons Labrador, Gregori López Raimundo, Miquel Núñez i Joan Perdigó.

Edita: Partit Socialista Unificat de Catalunya.

Composició i muntatge: Composició Mecànica Fernández, Comte Borrell 168, Barcelona 15. Telèfon: (93) 254 09 80.

Impressió: GRATESA, Galileu 347, Terrassa. Telèfon: (93) 788 74 58.

Dipòsit legal: B. 16.948-77.

EL COMITÈ CENTRAL ANALITZA EL MOMENT POLÍTIC

El Comitè Central, en la seva reunió dels dies 16 i 17 de juny, va aprovar la següent declaració:

BERLINGUER, UN PATRIMONI DE TOTS

Celebrem aquesta reunió del Comitè Central sotragats encara per la notícia de la malaltia i la mort d'Enrico Berlinguer, secretari general del PCI. Més enllà de les mostres de dolor i de sentiment que ha motivat la desaparició d'Enrico Berlinguer, pren especial relleu la significació política que ha tingut la mort del secretari general del PCI; significació de la figura política i intel·lectual de Berlinguer i, al mateix temps, del PCI.

La gran mobilització d'amplis sectors socials viscuda a Itàlia arran del funeral, la presència de representacions polítiques estrangeres de primera fila, les valoracions i opinions aparegudes als mitjans de comunicació, ens indiquen que la figura de Berlinguer s'insereix dins una real hegemonia del PCI en la societat italiana, de projecció europea, d'influència internacional.

VALORACIÓ MOLT POSITIVA DE LA «PRIMAVERA PER LA PAU»

Valorem de manera molt positiva el desenvolupament de la campanya *Primavera per la Pau*, pel que fa tant al seu abast com al nivell massiu de participació assolit.

La presa de consciència en amplis sectors socials, especialment els joves, principals protagonistes de la campanya, i les formes obertes, participatives, plurals i descentralitzades amb què s'ha desenvolupat la *Primavera per la Pau*, són la clau que explica el nivell participatiu i de mobilització cívica que la campanya ha representat.

Junt amb l'esforç dels militants del partit en el suport a la *Primavera per la Pau* i el respecte mantingut a la independència i autonomia dels moviments per la pau, el desenvolupament de la campanya ens orienta a perseverar en la necessitat de continuar impulsant

l'organització d'un ampli i plural moviment per la pau, i donar-hi suport des del respecte a les seves formes, continguts i independència.

La forta tensió internacional, l'accentuació de la política de blocs, l'existència de focus de guerra calenta, les amenaces a la independència i sobirania de països que, com Nicaragua, intenten construir un futur en pau i llibertat, l'actual política del govern del PSOE —dia a dia més atlantista—, l'incompliment de la seva oferta electoral pel que fa a la política internacional —en especial la convocatòria amb continguts clars d'un

referèndum per decidir la permanència o no a l'OTAN—, han trobat una decidida i massiva resposta en la campanya *Primavera per la Pau*.

La lluita per la pau i la solidaritat, l'impuls d'un ampli moviment per aquests objectius, són avui un repte per al conjunt del partit, un esforç a plantejar de manera prioritària pels nostres militants. I, dins d'aquesta lluita, l'exigència d'un immediat referèndum per la sortida d'Espanya de l'OTAN.

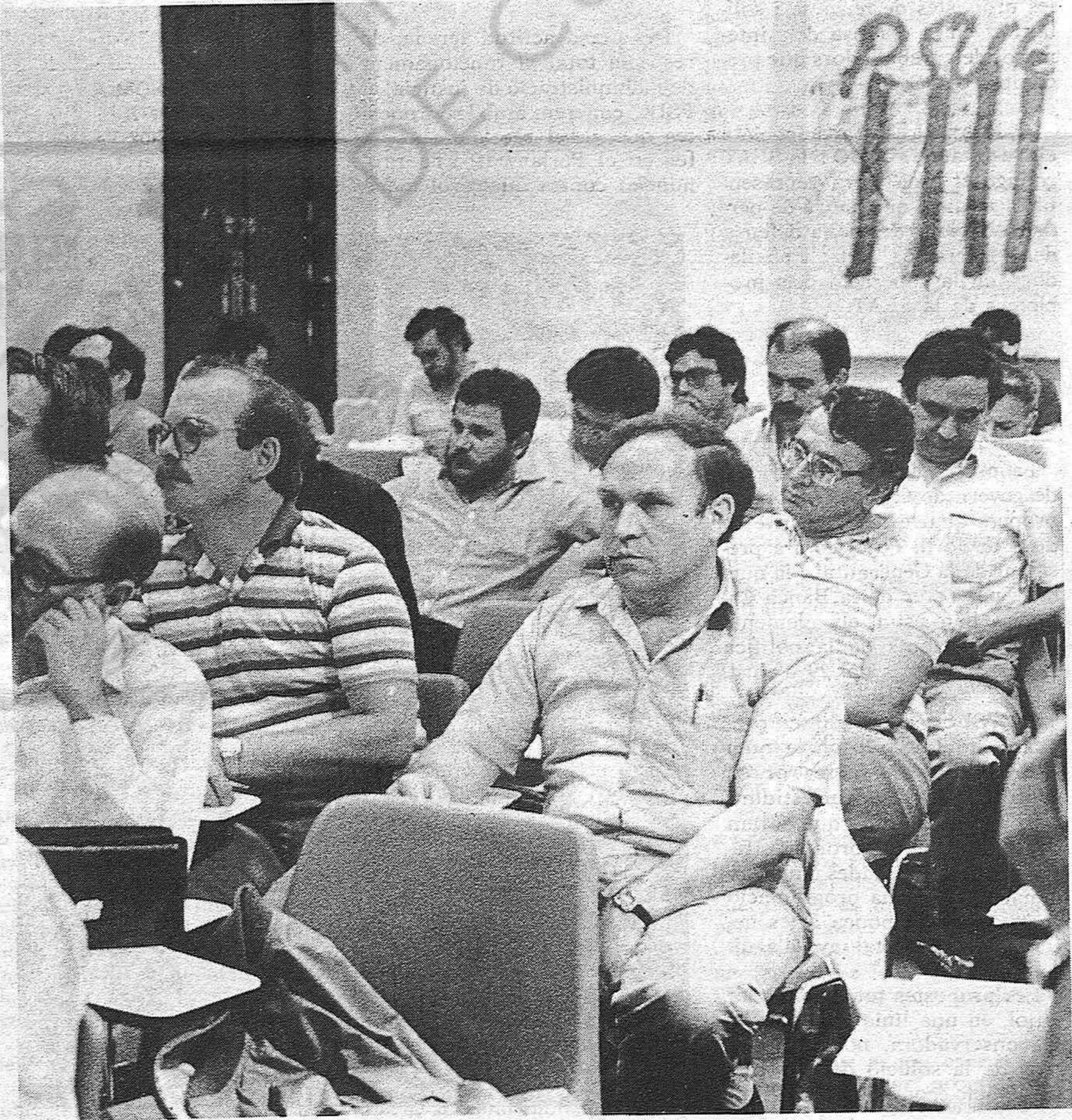
ELECCIONS A SEAT I III CONGRÉS CONFEDERAL DE CCOO

La greu situació socio-econòmica no és abordada pel govern del PSOE des de postures de de-

fensa dels interessos populars. L'augment de l'atur, la pèrdua de quasi cinc punts en el poder adquisitiu dels treballadors, els plans de reconversió —com el del sector naval—, l'avantprojecte de llei sobre modificació de les pensions, signifiquen una important mobilització social per la defensa dels llocs de treball, del poder adquisitiu i dels drets laborals.

L'actual situació exigeix al partit continuar participant, donant-hi suport, en les lluites reivindicatives dels treballadors, de manera oberta, amb iniciativa política. Cal continuar donant suport a tot compromís puntual i parcial que permeti donar resposta als problemes dels treballadors, desenvolupant

(passa a la pàg. 4)

(ve de la pàg. 3)

pant i enfortint les CCOO i la seva política de solidaritat enfront de la crisi, de cara a la celebració del seu III congrés confederal.

La defensa d'un sindicalisme participatiu, democràtic, independent i de masses exigeix, entre d'altres mesures, la revisió de l'actual projecte de llei sindical del PSOE, la devolució del patrimoni sindical, la celebració de les eleccions sindicals en el seu termini corresponent. I demana, també, exigir al govern que estableixi formes de diàleg i negociació amb les centrals sindicals representatives, en el reconeixement del seu protagonisme com a interlocutors socials.

La significació de les eleccions a la SEAT, un dels tests més importants del panorama sindical, supera l'àrbit estricte d'aquesta gran empresa, confirma l'hegemonia a Catalunya de CCOO en els processos d'elecció de comitès d'empresa, avalant les propostes de fermesa i solidaritat en la defensa dels interessos dels treballadors que preconitza CCOO.

L'alt nivell de participació i els resultats de CCOO a la SEAT configuren una nova representació sindical que haurà de permetre incidir, des de la defensa dels interessos dels treballadors, en la superació dels problemes de la SEAT.

CLARIFICACIÓ ENTORN DE LA BANCA CATALANA

La presentació del programa de govern de CiU per a aquests propers quatre anys, la investidura de Jordi Pujol com a president de la Generalitat i la querella per l'afer de la Banca Catalana han estat els elements més importants de la política catalana després del 29 d'abril.

El PSUC ha criticat el programa de Jordi Pujol, la qual cosa motivà el nostre vot en contra a la seva investidura com a president, ja que vàrem considerar que les propostes fetes per CiU, mancades d'una sistematització i una programació precises, no responen a les necessitats de la Catalunya d'avui.

Les propostes fetes per Jordi Pujol, en una línia d'arrel liberal-conservadora, no entren al fons de la solució dels problemes socio-econòmics de lluita

contra l'atur, de defensa i millora de la qualitat de la vida, la salut i les prestacions socials, i no desenvolupen una política cultural oberta, integradora i participativa, de normalització institucional de Catalunya, d'aprofundiment de l'autogovern.

Des d'una voluntat de corresponsabilització i participació en tots aquells aspectes de defensa i aprofundiment de la capacitat d'autogovern de Catalunya, de servei als interessos de la classe treballadora i les capes populars, no podem deixar d'assenyalar les profundes diferències que tenim amb el projecte del senyor Pujol, diferències que trobaran un marc de debat i confrontació d'idees en el Parlament i en la societat.

La presentació per part del Ministeri Fiscal de la querella per l'afer de Banca Catalana ha representat un fet de gran repercussió política i institucional emmarcada pels errors del PSOE i per la voluntat de manipulació instrumental feta per CiU.

Des d'una actitud serena, de respecte total al funcionament de l'administració de justícia, el PSUC, coherent amb les propostes que en el seu moment va fer en el Parlament, s'ha pronunciat contra qualsevol mena

d'instrumentalització i per una ràpida i total clarificació.

En aquest sentit, el PSUC rebutja l'oportunisme polític amb què s'articula la presentació de la querella, amb independència dels continguts jurídics penals i de responsabilitats de tota mena que l'administració de justícia en el seu dia pugui establir. Amb la mateixa força, o més encara, el PSUC denuncia també la manipulació interessada que Jordi Pujol i CiU han fet d'aquesta querella, presentant els compromisos i responsabilitats que Jordi Pujol hagi pogut prendre en qualitat de ciutadà com a compromisos o responsabilitats de la Generalitat i, encara més, de tot Catalunya.

Després de la seva investidura com a president, el senyor Pujol ha fet pública la composició del nou Consell Executiu, en una línia de continuïtat, sense grans canvis, l'element més important del qual és la incorporació d'un conseller d'ERC, amb el significat que això té de subordinació d'ERC a la política conservadora de CiU.

SANEJAR L'ECONOMIA DEL AJUNTAMENTS

Les iniciatives dutes a terme pel PSUC de discussió amb el

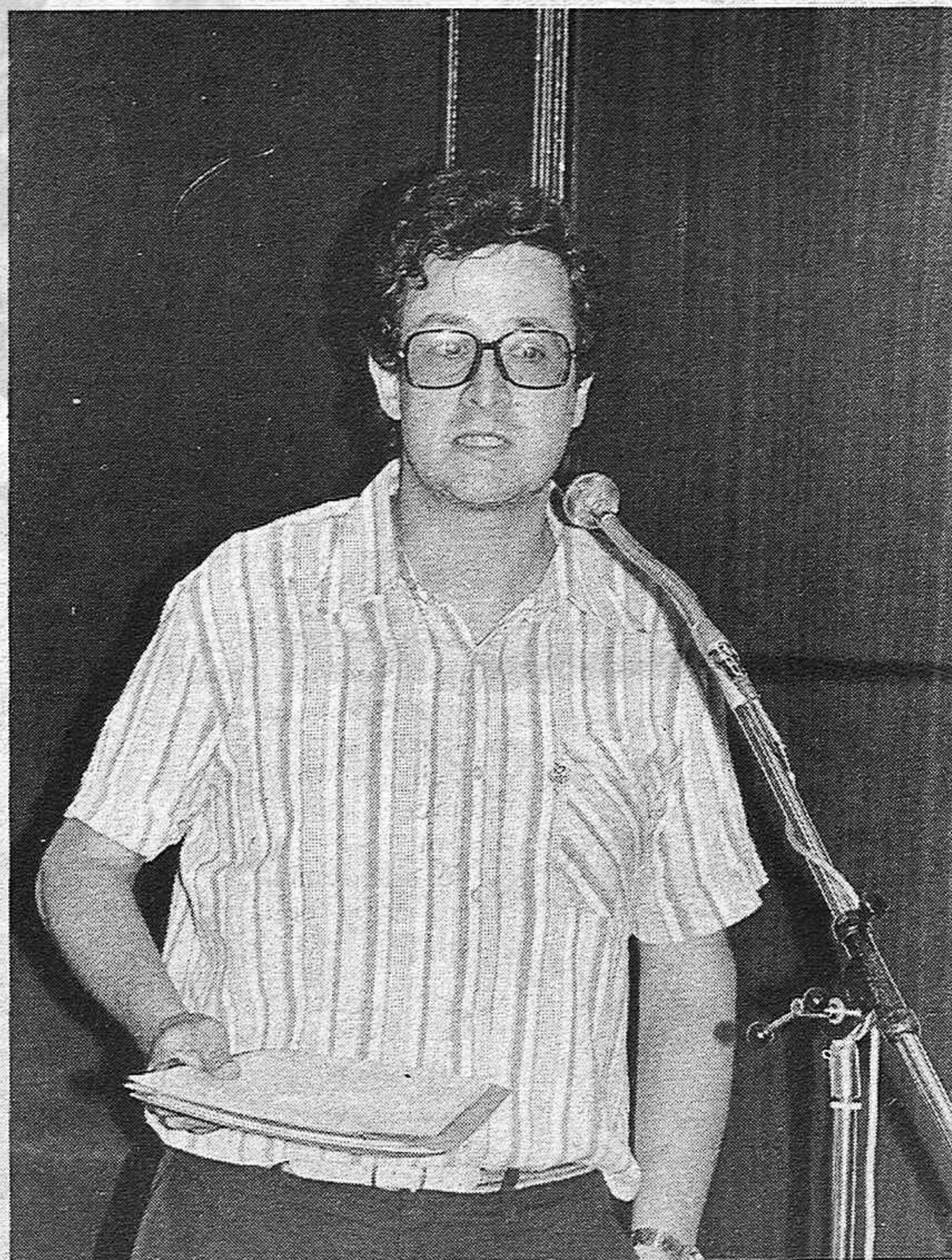
PSC sobre el futur de la Corporació Metropolitana tenen com a objectiu assentar les bases de diàleg i d'acord de totes les forces polítiques presents en la gestió municipal de l'àrea metropolitana i de la Regió I sobre el futur polític, econòmic i social d'aquesta àrea, en la formulació d'un necessari *pacte metropolità* que creï un programa d'actuació consensuat per a la Corporació Metropolitana de Barcelona, fugint de qualsevol temptació d'utilitzar la Corporació com a contrapoder polític de la Generalitat.

Les limitacions econòmiques que representa l'actual política del PSOE per als ajuntaments ens planteja exigir a les Corts la necessitat d'una llei de finançació de les hisendes locals que enforteixi la capacitat inversora i representi un sanejament de les seves economies. En aquest sentit, el PSUC dona el seu suport als acords presos en la II assemblea de la Federació de Municipis de Catalunya.

La realitat municipal no trobarà resposta a partir de la filosofia i les propostes de l'actual avantprojecte de llei de règim local. El PSUC reitera les seves crítiques a aquest avantprojecte, pel que representa d'atemptat a l'autonomia municipal, reforçament del caràcter presidencialista dels ajuntaments i escàs avenç en la participació i descentralització que l'administració moderna requereix. A la vegada, suposa una retallada de l'autonomia local catalana i dificulta l'elaboració d'una llei municipal per a Catalunya.

ACTIVITATS DEL PARTIT

Aconseguir l'afluència en massa dels nostres amics, electors i simpatitzants —i, en particular, dels joves que comparteixen les nostres aspiracions de pau, d'una societat sense atur i sense explotació, més lliure i democràtica— a la Festa del PCE, a la celebració del 48 aniversari del PSUC i a la Festa de Treball, són objectius del nostre treball de partit en aquest període immediat, en la línia de recuperació i desenvolupament de la projecció i la presència del partit, esforç que comporta una decidida política d'afiliació i enfortiment del partit.

RESUM DE LA DISCUSSIÓ DEL COMITÈ CENTRAL

per **Antoni Gutiérrez Díaz**

Companyes i companys, encara algunes paraules de comentari general abans d'entrar breument en les propostes concretes que sotmetrem a votació del Comitè Central.

Unes consideracions generals, començant per una afirmació que penso que, per més diverses que siguin les lectures, pot arribar a fer coincidir tots els membres del Comitè Central. I és que estem davant una situació difícil, però no una situació difícil privativa del PSUC, dels comunistes catalans, sinó per a l'esquerra a Catalunya i, també, per a l'esquerra a Espanya. Una situació difícil que, en el nostre cas, s'accentua després dels darrers resultats electorals, que varem analitzar en l'últim Comitè Central.

I, davant aquesta situació difícil, apareix per a nosaltres un element contradictori: la gran responsabilitat d'intentar donar resposta, de ser un punt de referència per a la recuperació dels valors de l'esquerra, i la nostra feblesa i les dificultats objectives per superar-la. Jo crec que aquesta és una contradicció real de la qual hem de ser molt conscients: situació difícil per a l'esquerra —a Catalunya, a Espanya—, situació difícil especialment per al PSUC per convertir-se en un punt de referència. Per què? Perquè els problemes són molt grans, perquè tenim una feblesa i, també, existeix una certa urgència per respondre a aquestes necessitats.

Es en funció d'això que crec que hem d'emprendre la preparació del VII congrés del PSUC molt conscients de la importància que pot tenir per a la societat catalana, per veure com podem influir també en la societat i en la situació espanyoles i per intentar fer coincidir la voluntat d'aquest màxim organisme de direcció i la dels militants del partit a donar resposta a aquesta situació. Una resposta que no pot venir de cap manera de la precipitació. Una resposta que, per la dificultat mateixa dels problemes que ens plantegem i per la nostra feblesa mateixa, demana treballar sobre propostes pensades, raonades, definides.

En aquest cas, la constitució d'una comissió —en són dues, però ara em refereixo a la de tesis programàtiques— no és una manera de distreure del Comitè Central aquesta funció, sinó d'intentar recollir totes les potencialitats que tenim, per modestes que siguin, i elaborar propostes sobre les quals obrir la via a la participació.

RENOVACIÓ POLÍTICA, EN ELS MÈTODES I EN LA DIRECCIÓ

Es en aquest sentit, un cop reconeguda la situació difícil, que jo crec que una de les propostes dels tres eixos que intenten configurar l'inici de la preparació del congrés cobra una especial significació. Ho deia ahir el Ramon Espasa: per primera vegada, s'explicita políticament dins els tres eixos la necessitat de la renovació del partit: renovació política, renovació en els mètodes, renovació en la direcció. Penso que en això podem també coincidir tots.

On ja no sé si coincidim és en la manera de fer aquesta renovació, si per la via de la potenciació d'allò que tenim o per la via de la degradació d'allò que no ens agrada. Jo crec que aquesta sí que és una gran qüestió, companys: si anem a optar per la via de la potenciació d'allò que tenim en un partit feble, que té un patrimoni històric i unes possibilitats de projecció de futur però que ens reclama de la gran responsabilitat d'apuntar precisament cap al futur; si serem capaços de fer una tasca que potenciï allò que tenim de cara a la renovació, o bé si, contràriament, ens proposem disminuir allò que tenim per la via de la degradació, de la degradació dins el partit i la degradació davant l'opinió pública. En tot cas, que ningú no s'equivoqui: jo, com a secretari general, defensaré la via de la potenciació.

I ja he començat a fer-ho. Aquí s'ha parlat que després del darrer Comitè Central la direcció del partit ha estat en contacte amb més de dos mil militants. Doncs

bé, jo he participat en reunions que en representen més d'un miler, i aquí hi ha membres del Comitè Central que hi han estat. I en aquestes reunions jo he plantejat clarament el problema de la renovació, desdramatitzant-lo, a tots els nivells, intentant convertir-lo en una cultura de normalitat enfront d'una cultura de confrontació i degradació; una normalitat com a instrument de treball per a la recuperació del PSUC pel que fa a la renovació.

També crec, companyes i companys, que en aquest moment no podem menystenir la importància d'un instrument cultural del partit tan important com és l'autocrítica. És clar, generalment el que passa és que el sentit mateix d'aquesta paraula se sol oblidar i, molt freqüentment, veiem com es converteix l'autocrítica en la crítica de l'altre. Però, en el profund sentit que té l'autocrítica, l'hem d'assumir, l'hem d'utilitzar. Però utilitzar-la no pas per autocondemnar-nos sinó per treure'n experiències per aquesta projecció cap al futur. És evident que el nostre congrés cal projectar-lo cap al futur, però cal fer-ho sense oblidar totes les experiències autocrítiques d'aquest període, totes, absolutament totes, que jo entenc que en són moltes. I algunes d'elles, companyes i companys, les haurem de discutir i incorporar —com ho recordava el Gregori— a l'informe que el Comitè Central presentarà al congrés. Un informe que, a més a més, tindrà l'obligació de situar el congrés en el moment polític, perquè hi ha alguns esdeveniments que es poden intuir i d'altres que tenen ja una data fixada. Algú ho recordava ahir: tenim la perspectiva del congrés del PSC-PSOE, que és molt important a Catalunya, i del congrés del PSOE a nivell d'Espanya, sense oblidar que hi ha la perspectiva pròpera del congrés confederal de CCOO, que també és un gran element per a nosaltres. Són una sèrie d'esdeveniments que situarem en una anàlisi de la conjuntura política en el marc en què celebrarem el congrés.

Jo crec que aquest esperit autocrític ha d'anar acompanyat d'una capacitat de valoració d'a-

quells avenços que anem fent, companyes i companys. Però no pas per salvar la direcció, sinó amb la voluntat que això serveixi a tot el partit per anar-lo motivant i engrescant.

LA MOBILITZACIÓ PER LA PAU I LA VICTÒRIA DE CCOO A LA SEAT

Aquí s'han dit, i ho recollia ahir el Miquel Núñez, jo crec que en una bona síntesi, tots els avenços que hem fet en la lluita per la pau, i que estan incorporats en la *declaració política* que us proposem. És un element d'una extraordinària importància que a Catalunya, amb una activitat prioritària per part del PSUC, hàgim aconseguit aquesta mobilització del dia 20, i, després, la nostra presència i la nostra aportació com a Catalunya i com a PSUC a la manifestació de Madrid del dia 3. I tenim l'element de la SEAT. I és clar que això és un gran triomf de CCOO, però no per instrumentalitzar-lo i contraposar-lo al partit, companys, sinó per veure-ho en aquesta dinàmica d'avenç. I, si s'avença en el terreny sindical i això succeeix en una empresa on l'organització del partit avença, el fet té dues significacions: una, que aquest avenç sindical és un element que es pot traslladar al terreny polític —i que, per tant, la nostra proposta de recuperar els valors tradicionals de l'esquerra rep aquí un impuls positiu—, i l'altra, que als llocs on el partit avença també avença CCOO, no d'una manera mecànica, és clar, però entenent que aquest avenç del partit pot haver repercutit en l'avenç de CCOO.

Companys, en la vida quotidiana del partit també passen coses que cal posar damunt la taula i valorar políticament. Per exemple, enguany, l'aportació del PSUC a la campanya dels bons per a la *Festa del PCE* es multiplicarà per deu. Algú dirà que això és l'esforç d'un o dos companys, però no. No es passa així de vendre un miler escàs de bons a Catalunya a haver-ne aportat aquest any al voltant de deu mil. Si això no expressa quelcom en la vida del partit, marginem-ho, però si expressa alguna cosa tinguem-ho present.

DONAR LA VEU AL CONJUNT DEL PARTIT

Encara alguns elements generals més. Jo crec que en una situació com aquesta, tots, absolutament tots els membres de la direcció, hauríem de ser molt currosos a atribuir-nos les opinions del partit. Companys, podem te-

nir sensacions, impressions... Però el que anem a fer en aquest congrés és donar la veu al conjunt del partit. Que ningú no es faci portaveu absolut d'opinions sobre el mal funcionament del partit. No, no. El partit tindrà la veu. Que ningú no s'atribueixi que és el coneixedor del que pensen els companys. No, no. En aquest congrés els companys tindran la veu, perquè n'assegurarem el ple funcionament democràtic.

I, entrant ja en les qüestions relacionades amb el debat que hem mantingut en aquest primer punt, voldria recordar aquí que aquest primer punt és conseqüència de la discussió del darrer Comitè Central i, per tant, hi està completament lligat. Jo comprenc que els companys o les companyes que no varen fer seu el darrer Comitè Central ara tornin a recuperar una certa reflexió crítica, però aquell Comitè Central es va fer i està aprovat, i les idees matrius que en varen informar el debat i el resum són les que avui emmarquen la proposta que fem.

ANÀLISI DE LA SOCIETAT, PROPOSTES DEL PARTIT I RENOVACIÓ

Una proposta que té tres eixos que defineixen els continguts generals del congrés. I, al mateix temps, com aquí s'ha dit, una proposta extraordinàriament oberta, fins i tot més oberta de com jo la vaig portar al Comitè Executiu, cal dir-ho. És una proposta que té la virtut d'assenyalar cap on anem a orientar la tasca per a la preparació i celebració del congrés: l'anàlisi de la societat, les propostes pròpies del partit i, també, què és, com l'entendem i quines modificacions cal introduir en l'eina fonamental per aconseguir aquests objectius, és a dir, en el partit.

Crec que aquí s'han començat a plantejar ja algunes qüestions que avancen el debat del congrés, qüestions relacionades amb els continguts, algunes d'elles d'un abast extraordinari —com les que plantejava el company Xavier García— i que podem resoldre avui aquí. Ell ens parlava del funcionament del partit i de la necessitat o no de continuar amb el centralisme democràtic. Jo crec que és un plantejament plenament legítim i que és una de les qüestions de fons que poden sortir en la discussió d'aquest congrés, però no per plantejar-la en aquest moment. En aquest moment el Comitè Central té l'obligació, des del que és, d'obrir els camins fonamentals sobre els quals anem a reflexionar.

Per tant, jo em reitero en la bondat de la proposta i en el fet que com a tal serveix per iniciar les tasques de preparació del congrés.

NECESSITEM EL CONGRÉS COM MÉS AVIAT MILLOR

Han sortit ja sobre aquestes qüestions alguns suggeriments que caldrà examinar i definir-s'hi. El primer, el més difícil de resoldre, és el problema del calendari. Alguns companys han insistit a dir que el congrés celebrat el març és massa tard. Jo mateix, en la meua proposta, vaig intentar, d'acord amb el condicionament dels dos mesos d'estiu i amb el que ens manen els estatuts en el seu article 20, apropar-lo al màxim al mes de desembre, i no vaig arribar més enllà de fer una proposta que donava el mes de febrer. En el Comitè Executiu hi va haver una àmplia majoria que, a favor d'assegurar un bon treball, va decidir que el congrés se celebrés el mes de març, proposta que vaig fer meua. Aquí també hi ha un element de contradicció. Jo crec, personalment, sense comprometre ningú, que necessitem el congrés com més aviat millor, però, alhora, hi ha exigències de calendari i exigències de treball. Per tant, us faig la proposta d'aprovar el calendari tal com l'hem presentat en la intervenció inicial, tot i acceptant que és un tema en què, almenys jo, voldria veure reduït el temps.

Després hi ha la qüestió de les comissions. Jo crec que la primera comissió és àmplia, representativa i amb experiències sectorials. Penso que no té sentit reduir-la i, per tant, faig la proposta que l'aprovem, incloent-hi les responsabilitats individualitzades.

La idea de Miquel Núñez com a president està molt sospesada, molt lligada no sols als seus coneixements, la seva tradició, la seva manera de treballar, la seva capacitat de síntesi, etcètera, sinó a les possibilitats materials que, en un treball com aquest, li poden permetre precisament jugar-hi un paper important.

Ara bé, sobre la segona comissió entenc, de primer, que ahir hi havia una confusió en alguna intervenció. Caldria deixar ben clar que aquesta comissió no és la que fa les propostes sobre el partit, sinó sobre els estatuts, el reglament i les normes; és a dir, que les propostes sobre el partit són tema de la primera comissió. En segon lloc, penso que aquesta comissió ha d'ampliar-se perquè en la intervenció d'ahir, del company Torrecillas sobretot, però també en les del Ramon Espasa, la Lali Vintró i el Rafael Ribó, hi havia una insistència en una

qüestió que jo crec que està ja en la proposta inicial però que ha estat molt emfasitzada en el curs de la discussió i que, per tant, jo faig meua. I és aquesta idea de preparar un congrés molt obert cap a la societat, molt participatiu. En conseqüència, la preparació mateixa de les normes podria representar la necessitat de normar aquesta voluntat participativa cap als sectors organitzats del que en podríem dir la consciència crítica de la nostra societat —a la qual es referia el Torrecillas— i dels nostres votants. Ell plantejava també una qüestió important: que nosaltres, activament, intentem trobar un mètode o, si més no, siguem capaços de seguir aquesta activitat assolint la més àmplia participació dels militants. És clar que això incorporaria ja al període preparatori tota aquesta voluntat participativa, en la forma com ho proposaven el Ramon Espasa i la Lali Vintró, la utilització de NOUS HORIZONS i de TREBALL en aquesta línia, etcètera.

És a dir, que aquesta concepció de congrés obert i participatiu cap al partit, i des del partit cap al conjunt de la societat fos una realitat. És per això que jo proposo que ampliïm aquesta segona comissió; d'acord amb les dues intervencions que hi ha hagut en aquest sentit, la del Maxi Antequera i la del Josep Quintanas, amb els companys Torrecillas, Padullés, Canal i Barluenga.

«DEL FONS DE LA CRÍTICA MÉS INJUSTA SEMPRE ES POT TREURE ALGUN PROFIT»

Aquí, companyes i companys, acabaria aquest resum. Entenc que entrem en un període de debat, que aquest debat l'hem de fer sense crispacions, amb molta serenitat i amb voluntat d'aprofitar totes les aportacions. De les moltes coses que he après del Gregori recordo una frase que segurament ell ha heretat d'alguna sabiduria popular —potser la xinesa— i que li havia sentit repetir moltes vegades. Ara ja no la diu amb tanta freqüència i, per tant, pot tenir un cert caire d'originalitat. I era que «del fons de la crítica més injusta sempre es pot treure algun profit». I així, amb aquesta voluntat de treure profit de totes les aportacions, hem d'anar cap a la preparació i celebració d'aquest congrés, que jo entenc que serà el de la renovació, perquè hi ha una voluntat des de la presidència i des de la secretaria general d'encapçalar la renovació del partit.

INTERVENCIÓ DE GREGORI LÓPEZ RAIMUNDO AL COMITÈ CENTRAL

La proposta de guió o d'índex per al treball de la comissió preparatòria de les tesis, com tothom ha dit, tot i que alguns cops s'hagi acompanyat amb crítiques, conté les qüestions que haurà d'abordar el VII congrés. És cert que no hi ha hagut en aquesta reunió, des de la proposta del Comitè Executiu, la intenció de desenvolupar els continguts de les tesis. És obvi, però, que es tracta de qüestions que no les tractarem per primera volta quan ens posem a treballar en la preparació del congrés. Són qüestions sobre les quals el partit reflexiona —discuteix, escriu i opina— cada dia, sobre los que tenim documents nostres, del PCE i d'altres partits comunistes, i sobre les quals els dirigents més caracteritzats del PSUC han escrit en un moment o altre. És veritat que en menor proporció que altres vegades, que la vigília dels anteriors congressos, i aquesta és una de les manifestacions de la crisi per què, indubtablement, travessem. Si n'hem de sortir, però, no hi ha cap dubte que no serà pas per cap miracle, per res que s'esdevingui en algun indret que no sigui el partit mateix, és a dir: a partir de nosaltres mateixos.

D'un temps ençà, aquest Comitè Central és com una mena de *mur de les lamentacions* on hom ve a queixar-se d'allò que no va i a reclamar solucions que no se sap ben bé d'on han de venir. Perquè si el Comitè Central no serveix, si el Comitè Executiu tampoc no serveix, si no serveixen les organitzacions del partit que tenim, com aquí s'ha dit, cal concloure que amb aquesta moral, amb aquest estat d'ànim, no es resol res.

LA RENOVACIÓ DEL PARTIT NOMÉS POT VENIR DEL PARTIT MATEIX

Hem d'examinar la situació i les nostres tasques amb un criteri realista i responsable. El VII congrés l'ha d'organitzar aquest Comitè Central; aquest, no pas un altre, perquè no n'hi ha d'altre. A més a més, cadascú de vosaltres té l'experiència que, a diverses reunions del Comitè Central, hi hem fet participar als responsables polítics de les organitzacions del partit. Si cal ampliar a la pràc-

tica aquest Comitè Central per organitzar el congrés, no crec que hi hagi ningú que dubti del fet que els responsables de les organitzacions del partit, de les que hi ha, d'aquestes que —aquí s'ha dit també— "treballen" —les unes més, les altres menys, totes amb dificultats— en són el punt de suport. Pensar que la renovació del partit i la solució dels problemes del partit ens vindrà d'una altra banda, ho repeteixo, és una utopia molt perjudicial, que genera desconfiança en la nostra pròpia força, en la força del partit. Vaig dir en una reunió anterior, en la qual també hi havia els responsables de les principals organitzacions del partit, que calia no idealitzar el congrés, perquè els qui som ací —llavors érem el doble, pel cap baix— som l'actiu principal del PSUC, el nucli de persones que resoldrà els principals problemes del congrés.

És clar que cal renovació. Com l'assolirem, però? Sembla que tothom està d'acord que, en una altra època, al PSUC les coses s'han fet millor, o menys mala-

ment, de com les fem ara. No he escoltat encara, però, ningú que s'hagi referit a com es feien les coses aleshores, cosa que, sens dubte, fóra útil.

NO BENEFICIA NINGÚ UN CONGRÉS ON LES QÜESTIONS ES RESOLEN PER DEU VOTS DE DIFERÈNCIA

Un tret peculiar de la preparació dels congressos que fèiem llavors —en refereixo al segon, al tercer o al quart— és que al debat pre-congressual no hi havia dos bàndols, ni tres ni quatre, sinó opinions diferents que es discutien en un clima de companyonia, amb una aportació al projecte de tesis, mai no com una confrontació en contra d'ell. Ara sembla que s'entén que el congrés s'ha d'organitzar i desenvolupar amb posicions enfrontades. Fins i tot en les invocacions que es fan dels resultats de l'XI congrés del PCE —que, efectivament, l'hem de tenir present en totes les seves dimensions— no hau-

riem d'oblidar que va tenir un tret, si més no, que no convindria que es repetís en el VII congrés del PSUC. No crec que beneficiï ningú que el nostre sigui un congrés en què les qüestions es resolguin per deu vots de diferència, amb dues posicions confrontades. Em sembla que, si en el congrés del PSUC podem evitar que això succeeixi, ho hauríem de fer.

La renovació que li cal al PSUC em sembla que tots som disposats a propiciar-la. El que fa falta aquí és que, en el període de preparació del congrés, els membres del Comitè Central i tots els companys que es trobin en condicions d'aportar alguna cosa a la renovació del PSUC ho demostrin amb la seva tasca. I això no ho dic pas com un desafiament, sinó en el millor sentit. En d'altres congressos —a l'època de la clandestinitat i tot, que teníem menys mitjans— recordo que, en posar-nos a treballar en el projecte de tesis, teníem molts companys —de la direcció i de fora de la direcció— que escrivien, que elaboraven. La veritat és que ara n'hi ha molt

pocs. Si més no, però, els companys que se'n planyen o que esperen un miracle, comprenent que el miracle no vindrà i que passem per una crisi —relativa, si més no— de la nostra capacitat d'elaboració, han de reaccionar de manera positiva i començar a escriure, a formular, dins el partit i a fora.

Ara anem a designar una comissió de tesis. Aquesta comissió, però, no serà cap clos tancat. Cada company, sobretot els membres del Comitè Central, haurien d'enviar per escrit a la comissió opinions o suggeriments sobre els temes que es proposen al guió de tesis. Eulàlia Vintó ha explicat com a la seva comissió es proposen abordar els temes de l'educació, que no només elaboraran amb gent del partit, sinó, a més a més, amb d'altra gent propera al partit capaç d'ajudar-nos. Aquí tenim un exemple a seguir, una via de col·laboració per assolir un congrés obert, un camí per impulsar el debat que propugnem entre l'esquerra, i també una possibilitat de renovació sumant, de renovació enfortint. Perquè en certs moments fa la impressió que l'única renovació que creiem possible, o que ens agrada, és la renovació que redueix. Ja sé que faig una caricatura, perquè ningú, em sembla a mi, no té mala intenció dins el partit, ningú no es proposa perjudicar-lo expressament. Si més no, però, no és pas per la via de la reducció per on haurien d'anar les coses pel que fa a la renovació.

ENFORTIR LES ORGANITZACIONS ÉS FONAMENTAL

Al segon, al tercer, i àdhuc al quart congrés, per seleccionar les propostes a membres del Comitè Central vam seguir un camí que encara em sembla del tot vàlid: prendre com una base principal

els companys que són al capdavant de les organitzacions més importants. També hi ha, però, organitzacions que treballen millor que no pas d'altres, que obtenen resultats millors que la mitjana —i això es veu, entre d'altres coses, pel seu creixement numèric i organitzatiu—, per la qual cosa és normal que, d'elles, en surtin no només un, sinó dos o més membres per al Comitè Central.

Si d'ací fins al congrés trobéssim quatre o cinc organitzacions importants que fossin capaces de triplicar-ne o quadruplicar-ne l'activitat i el nombre de militants, crec que la renovació del Comitè Central i de l'Executiu, i fins del president i del secretari general, estaria potencialment resolta.

D'altres vegades, havíem anat a la preparació del congrés amb un partit que tenia organitzacions que creixien i amb un balanç de treball que abonava la candidatura dels seus dirigents, facilitant així que ningú no fes propostes per amistat ni per simpatia, pel mètode d'aquest m'agrada i aquest no que després hem anat patint. Entenc que hem de considerar l'enfortiment de les organitzacions del partit, l'experiència dels primers congressos del PSUC i aquest mètode com a punts de referència per a la renovació del PSUC.

NOMÉS UN PARTIT QUE TREBALLA BÉ POT CREIXER I RECUPERAR MILITANCIA

Cal fer, a més a més, un esforç per recuperar militants que se n'anaren o que no estan en actiu. Aquest esforç també el vam fer en un altre període i vam aconseguir èxits no petits gràcies a l'activitat del conjunt del partit. No va ser cap company en especial, ni tan sols la direcció com a col·lectiu, la que va assolir que en un

moment donat tornessin al PSUC ex-militants destacats que eren a Bandera Roja i d'altres que havien abandonat els nostres rengles. Tots ells van tornar perquè hi havia un partit que treballava cada dia millor, amb més presència en el moviment obrer —a les CCOO en desenvolupament—, a la universitat, a l'Assemblea de Catalunya, etcètera. La iniciativa i creativitat que el partit va mostrar durant aquells anys no es va produir només, ni principalment, de dalt a baix, sinó també de baix a dalt. I realitzacions tan importants com CCOO o l'SDEUB o l'Assemblea de Catalunya mateixa, foren producte d'un treball molt col·lectiu, de moltes organitzacions. El sistema de direcció que van anar edificant recolzava en una mecànica molt senzilla que, ho repeteixo, continua essent vàlida: incorporar al Comitè Central els companys que destacaven en l'activitat del partit o de les organitzacions i moviments de masses.

Em sembla que si, a la SEAT, les eleccions han estat una victòria de CCOO, cal estudiar aquesta experiència i tenir-la present. I, de moment, ja sabem que l'organització del partit a la SEAT va créixer en els darrers temps, cosa que cal no menystenir. I que hi ha companys de la SEAT que han treballat millor que no pas en altres períodes o que han sabut aprofitar millor unes condicions més favorables, però que no tenen lloc únicament a la SEAT. Si més no, és clar que allà hi ha d'haver candidats que s'hauran de tenir en compte a l'hora d'eleger la nova direcció.

¿És que ho hi ha, però, d'altres fronts on hi hagi comunistes que també tenen una activitat notable? Si escoltem algunes intervencions ens fa la impressió que hàgim perdut tota capacitat per apreciar allò positiu. Perquè, per exemple, en el front de política municipal, ¿no té el partit, per mitjà dels nostres alcaldes i regidors, una brillant activitat malgrat les enormes dificultats a què s'han d'enfrontar?

I, en relació amb la lluita per la pau, ¿és que no hi ha èxits que ens haurien d'alegrar? Però aquí no s'hi refereix ningú, com si introduir ací qualsevol nota d'optimisme fos una heretgia. Doncs és clar que en aquest front hi ha elements positius. N'hi ha prou amb recordar que el moviment per la pau de Barcelona, a la coordinadora que va organitzar la *cadena humana* del 20 de maig amb tant d'èxit (i a la qual el partit ha contribuït des de baix tan positivament), un dels principals dirigents és un company nostre. Un company que no l'hem pas designat o enviat allà, sinó que des de fa anys actua al seu barri en un modest comitè que s'ha anat engrandint i que ara és un dels principals impulsors del moviment

per la pau de Barcelona. El comitè de Barcelona del PSUC l'ha incorporat encertadament i li ha tret les responsabilitats que tenia a l'agrupació perquè es pugui dedicar exclusivament a l'activitat per la pau. Aquest és el sistema a seguir. ¿A qui hem dut, o hem de dur, al Comitè Central, del moviment obrer? Doncs, naturalment, als companys que tenen responsabilitats principals a CCOO.

CAL PROMOURE UN DEBAT CAP ENFORA

En tot cas, i per acabar, el que vull dir és que hem de partir del que som, i no pas enfonsar-nos nosaltres mateixos per mitjà d'una mena d'autoflagellació massoquista. Perquè, dient que el PSUC no existeix o que no val, o que el Comitè Central tampoc no val, que la proposta de congrés que es fa és inservible, sense presentar cap alternativa o cap sortida positiva, dient això no anem enlloc. És millor veure el que tenim al nostre abast i començar a treballar en el projecte de tesis.

Cal no oblidar, d'altra banda, que també caldrà preparar l'informe de gestió del Comitè Central, que permetrà, no només incloure les últimes qüestions de l'activitat política, sinó també l'autocrítica d'aquesta gestió. I, a les tesis, pot haver crítica i autocrítica, i cal que n'hi hagi. En lloc, però, de limitar-nos a reclamar-la, cal començar a fer-la, a escriure-la, i tots aquells que s'hi sentin capacitats han d'intentar-ho des d'ara mateix.

A l'anterior reunió del Comitè Central es va acordar promoure un debat cap enfora. Entorn de la *Primavera per la Pau* hi ha hagut ja alguna iniciativa estupenda en aquesta direcció, com les jornades per la pau i el desarmament que es desenvoluparen al Palau de Congressos de Montjuïc amb la participació d'alguns companys i amics, així com d'un important nombre de personalitats destacades dels moviments per la pau espanyols i estrangers.

No ens fem falses il·lusions ni ens abandonem al pessimisme. Els resultats del VII congrés dependran, en gran part, de nosaltres, del partit que tenim, dels militants que tenim. Amb ells intentarem arribar cap enfora en aquesta línia de renovació de l'esquerra, de recerca d'una alternativa d'esquerra a l'actual situació de Catalunya i d'Espanya, que només aconseguirem si el partit funciona millor i és capaç de connectar amb els milers de simpatitzants i amics que desitgen i esperen que el PSUC jugui en el futur un paper equivalent al que va ocupar en la societat catalana durant els anys de la dictadura.

EUROPA: UN PAS

Eleccions al Parlament europeu

Els qui afirmaven que la mort d'Enrico Berlinguer inclinaria el vot sentimental cap al PCI, o s'equivocaven o ja pressentien, a la vista de l'impacte del seu traspàs, que el PCI s'havia convertit en el primer partit d'Itàlia.

JOAN SANJUAN

Les eleccions al parlament europeu no farien res més que confirmar aquesta primacia del PCI amb un 33,3 per cent dels vots, noranta mil més que la Democràcia Cristiana. Per primera vegada a la història, els comunistes passen pel davant dels democristians. En el cas d'Itàlia ningú no pot parlar de l'abstenció com element distorçador dels resultats, ja que la participació fou superior al 80 per cent. És a dir, no solament votaren tots els comunistes, com han dit alguns mitjans d'informació, sinó que votà pràcticament tot Itàlia. La victòria del PCI ha estat, doncs, diàfana; sobretot si tenim present que els italians han votat un PCI orfe de Berlinguer, la qual cosa no fa res més que demostrar la solidesa estructural dels comunistes italians.

Sí que estan d'acord els comentaristes polítics a assenyalar que les eleccions al Parlament europeu han estat un pols a les situacions de cada Estat. La manca d'atribucions del parlament suprastatal, la poca consciència europeista i la falta de definicions i programes entorn del present i futur d'Europa expliquen l'abstenció generalitzada —de la qual se salva Itàlia— i que els criteris de vot estiguin en funció de la dinàmica pròpia de cada país. Dins d'aquesta dinàmica s'ha expressat un vot de càstig als partits en el poder, que hom interpreta com una reacció de l'electorat davant la incapacitat dels governs, sigui quin en sigui el color, per sortir de la crisi. Els casos més significats són els de França i Anglaterra. La primera ministressa, Thatcher, cedeix vot a favor dels laboristes, mentre que a França comunistes i socialistes en el govern fan el mateix a favor de la dreta i l'extrema dreta.

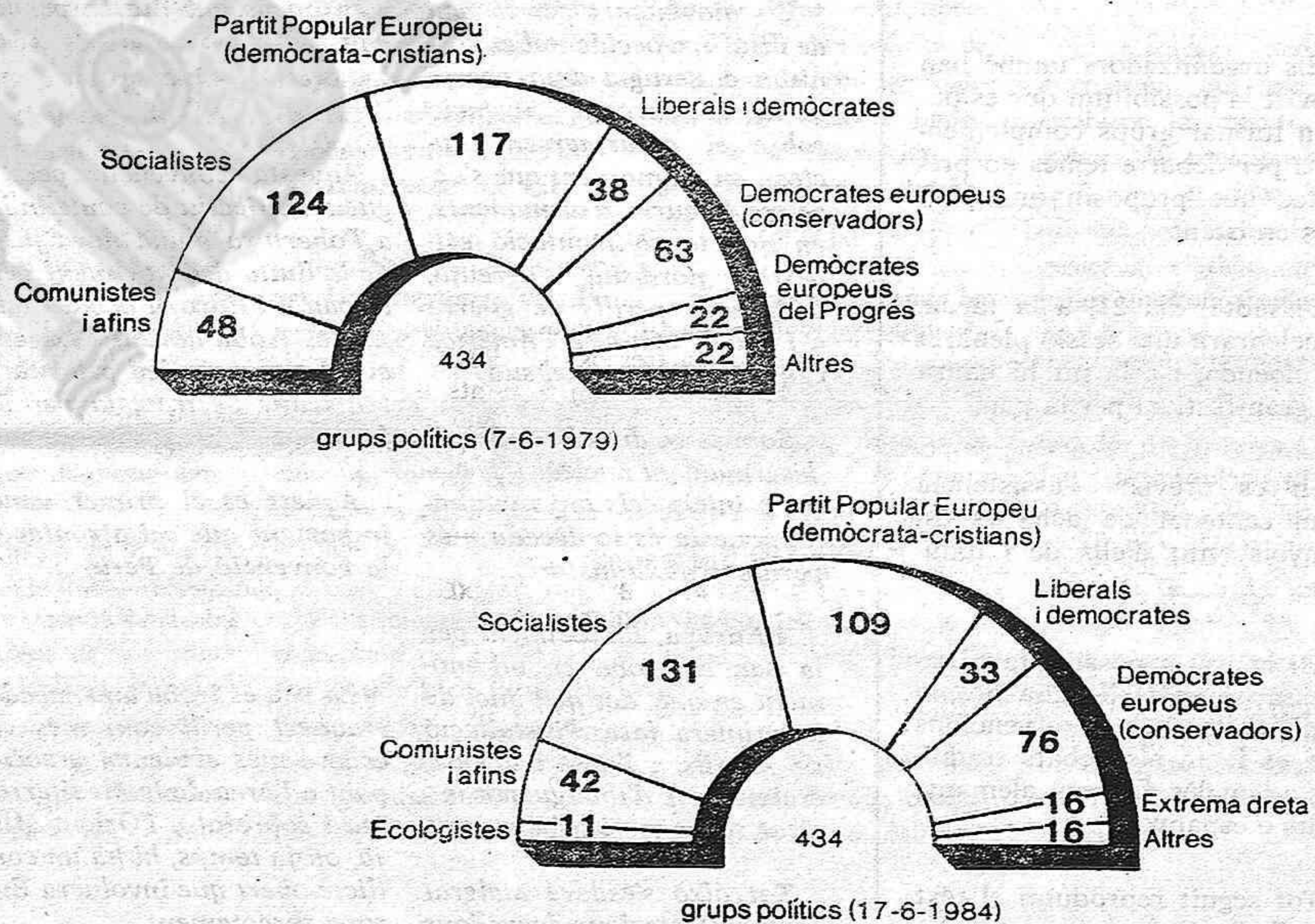
cal buscar un precedent pot ser en una esquerra incapaç de donar solucions a noves situacions.

Mentre s'avença amb ensopagades en la construcció d'Europa, sense una definició acurada dels models i, cal dir-ho, amb una falta de coordinació i perspectives de l'esquerra, les primeres reaccions postelectorals continuen referides a qüestions internes de cada circumscripció estatal. El PCI aborda amb serenitat la successió de Berlinguer. El Partit Comunista Francès, que ha vist baixar els seus vots de forma estrepitosa, sembla voler iniciar per fi una profunda anàlisi crítica sobre si mateix que corre el perill, ja endèmic en el PCF, de voler localitzar tots els mals en els socialistes francesos —ara els seus aliats—, els quals difícil-

ment superaran el dubte entre aplicar el seu programa de govern o cercar la sortida neoliberal conservadora a la crisi.

El mig pastís que reflecteix la composició del nou Parlament europeu té una lectura difícil a l'hora de treure'n conseqüències sobre com repercutirà en la política europea. Per desgràcia, Europa —almenys l'Europa vertebral— no existeix, les coses d'Europa es continuen resolent en petit comitè. Fets tan importants com les condicions de l'ingrés d'Espanya al Mercat Comú apareixen con reunions entre tècnics o ministres d'Afers Estrangers. Però que ningú no arribi a la conclusió que el Parlament europeu és un luxe inútil: la seva situació embrionària no ens n'ha de fer perdre de vista la dimensió de futur.

COMPOSICIÓ DEL PARLAMENT EUROPEU

CONVENCIÓ EUROPEA SOBRE EL DESARMAMENT NUCLEAR

Els propers dies 17, 18, 19, 20 i 21 de juliol se celebrarà a Perugia (Itàlia) la III Convenció Europea sobre el desarmament nuclear.

Les anteriors edicions van tenir lloc, respectivament, a Berlín i Brusselles, i constituïren un èxit de participació.

Les grans mobilitzacions contra les armes nuclears celebrades a l'Europa occidental durant l'últim any, en especial la campanya anomenada *Primavera per la Pau*, són en bona part la conseqüència i l'aplicació de les conclusions adoptades a Berlín l'any passat.

Això permet esperar que, enguany, la convenció tingui un èxit d'assistència encara més gran. Si més no, tres mesos abans del seu inici ja s'havien cobert del tot les places d'inscripció, limitades pels organitzadors, per raons d'impossibilitat material, a quatre mil.

Els grups de treball previstos pels organitzadors permetran debatre pràcticament tots els grans temes referents a la pau i el desarmament, així com alguns d'específicament europeus, com la seguretat a la Mediterrània.

Els organitzadors també han previst la possibilitat que es puguin formar grups complementaris per debatre temes no previstos que proposin una part dels assistents.

Dissabte, dia 21, a la tarda, se celebrarà una sessió plenària de cloenda, i a la nit hi haurà un gran festival per la pau.

Hi és prevista l'assistència d'un centenar de delegats espanyols, vuit d'ells de Catalunya.

Hi haurà la possibilitat d'expressar-se en la llengua pròpia i d'escoltar les intervencions que es facin als debats traduïdes a l'anglès, francès, alemany, italià o espanyol.

Tot seguit reproduïm el text distribuït com a crida a la convenció.

Perugia 1984

Els moviments per la pau de l'Europa occidental es reuniran a Perugia amb ocasió de la seva tercera convenció sobre el desarmament nuclear, en un moment que s'accelera la cursa d'armaments, en què la confrontació est-oest i nord-sud s'agreuja, amb nous perills de guerra a l'Orient Mitjà, a l'Àfrica central, a l'Àfrica del sud.

d'europesos que lluiten per la pau.

* * *

Aquesta convenció persegueix l'objectiu de contribuir a l'obertura d'una nova fase de la lluita del moviment per la pau a l'Europa occidental. Ara es troba davant l'exigència d'examinar les prioritats i discutir l'estratègia per al futur.

Com es va dir a la crida pel desarmament nuclear a Europa, a inicis dels anys vuitanta, aquesta és la dècada més perillosa de la història.

A Europa, el moviment per la pau es troba en un moment en què, des de l'inici de la primera fase d'instal·lació de míssils a l'oest i a l'est, creix el risc d'una guerra nuclear sobre territori europeu.

Tot això s'esdevé malgrat les manifestacions de milions

La necessitat d'una cooperació per la pau i contra la presència militar i l'enfrontament militar a la Mediterrània constitueix un altre tema important de la convenció.

* * *

El diàleg amb els moviments per la pau i les forces no-alineades de la resta del món, la recerca d'una base comuna de cooperació i de lluita contra l'amenaça d'una guerra nuclear i contra les intervencions militars al Tercer Món, representa el tercer punt important de reflexió de la convenció.

El comitè d'enllaç s'ha preocupat particularment perquè a Perugia hi puguin haver un diàleg entre tots els qui lluiten per la pau i el desarmament nuclear a l'Europa de l'est i de l'oest.

La pau es troba amenaçada i aquest perill com més va esdevé més evident i preocupant a l'àrea de la Mediterrània i sobretot a l'Orient Mitjà, on fa temps, hi ha un conflicte obert que involucra Europa directament.

* * *

EDITORIAL

CONVOCADO EL VII CONGRESO

El Comité Central del PSUC se ha reunido durante los días 16 y 17 de junio de 1984.

La reunión se inició guardando un minuto de silencio en memoria del secretario general del PCI, Enrico Berlinguer, muerto recientemente.

Durante las sesiones de trabajo se ha elaborado una declaración sobre la situación política.

En otro punto del orden del día, el Comité Central ha aprobado la convocatoria del VII congreso del PSUC para el próximo mes de marzo.

El Comité Central ha decidido emprender la preparación y celebración del VII congreso estimulando la participación de los militantes, los simpatizantes y los votantes, así como también de los sectores de la sociedad catalana interesados en recuperar la iniciativa política y social en favor de los valores de la izquierda.

Con este propósito, el PSUC abrirá vías específicas de participación en todas y cada una de las fases preparatorias del congreso.

El congreso se ha concebido, por lo tanto, como una contribución a la necesaria elaboración de una

alternativa popular nacional catalana, abierta en su elaboración a las aportaciones del conjunto de las fuerzas de izquierda.

El Comité Central ha definido los tres ejes fundamentales a partir de los cuáles hay que realizar el debate y elaborar las propuestas. Estos tres ejes, que definen los contenidos del congreso, son los siguientes:

1. Análisis de la nueva situación política, social, cultural e institucional de la Catalunya de los años 80. Los problemas viejos y nuevos de nuestra sociedad. Los objetivos y las reivindicaciones que debemos plantear para lograr con-

vertir la mayoría social basada en los trabajadores en mayoría política de izquierdas. El combate por la hegemonía frente al catalanismo conservador de CiU.

2. Redefinir y actualizar las propuestas del IV congreso para dotarnos de un nuevo manifiesto-programa para los años 80. Concreción y ejemplificación político-programática de nuestra estrategia eurocomunista.

3. Profundizar en la concepción del partido como partido laico, de masas, democrático, revolucionario; como partido de lucha, con responsabilidades y voluntad de gobierno en to-

das las áreas institucionales. Definir una política de organización con jerarquización de objetivos. Llevar a cabo la renovación en consonancia con los resultados del propio congreso.

El Comité Central ha aprobado la composición de la comisión para elaborar las tesis programáticas y la comisión para elaborar la carta de normas, el proyecto de reglamento y la revisión de los estatutos.

La comisión de tesis programáticas está formada por:

Miquel Núñez, presidente; Ramon Espasa, coordinador; Francesc Baltasar;

Montserrat Comas; Jordi Conill; Manuel Gómez Acosta; Joaquim González; Antoni Gutiérrez Díaz; Salvador Jové; Josep Lluís López Bulla; Antoni Lucchetti; Josep M. Maymó; Joan Olòriz; Rafael Ribó; Paco Rodríguez; Jordi Solé Tura; Manuel Vázquez Montalbán; Eulàlia Vintró, y Matias Vives.

La comisión de normas, reglamento y revisión de los estatutos está formada por:

Jaume Barluenga, Enric Cama, Josep Canal, Josep M. Clariana, Antoni Cuadras, Cipriano García, Francesc Padullés, Josep Torrecillas y Lluís Valentín.

El calendario hasta la celebración del congreso establece los plazos para elaborar las propuestas que se llevarán al congreso. La primera reunión de las comisiones elegidas tendrá lugar antes de finalizar el mes de junio.

El Comité Central conocerá los anteproyectos dentro de la primera quincena de octubre, a fin de establecer un período de presentación de enmiendas que permita aprobar las propuestas que este organismo hará a mediados de noviembre, abriendo así el plazo de discusión de materiales en el conjunto de las organizaciones.

EL COMITÉ CENTRAL ANALIZA EL MOMENTO POLÍTICO

El Comité Central, en su reunión de los días 16 y 17 de junio, aprobó la siguiente declaración:

BERLINGUER, UN PATRIMONIO DE TODOS

Celebramos esta reunión del Comité Central todavía con la conmoción por la noticia de la enfermedad y muerte de Enrico Berlinguer, secretario general del PCI. Más allá de las muestras de dolor y de sentimiento que ha motivado la desaparición de Enrico Berlinguer, adquiere especial trascendencia la significación política que ha tenido la muerte del secretario general del PCI; significación de la figura política e intelectual de Berlinguer y, al mismo tiempo, del PCI.

La gran movilización de amplios sectores sociales vivida en Italia con ocasión del funeral, la presencia de representaciones po-

líticas extranjeras de primera fila, las valoraciones y opiniones aparecidas en los medios de comunicación, nos indican que la figura de Berlinguer se inserta dentro de una hegemonía real del PCI en la sociedad italiana, de proyección europea, de influencia internacional.

VALORACIÓN MUY POSITIVA DE LA «PRIMAVERA PER LA PAU»

Valoramos de forma muy positiva el desarrollo de la campaña *Primavera per la Pau*, tanto por su alcance como por el masivo nivel de participación conseguido.

La toma de conciencia en amplios sectores socia-

les, especialmente entre los jóvenes, protagonistas principales de la campaña, y las formas abiertas, participativas, plurales y descentralizadas con que se ha desarrollado la *Primavera per la Pau* son la clave que explica el nivel participativo y de movilización cívica que la campaña ha representado.

Junto al esfuerzo de los militantes del partido en el apoyo a la *Primavera per la Pau* y al respeto mantenido a la independencia y autonomía de los movimientos por la paz, el desarrollo de la campaña nos orienta a perseverar en la necesidad de seguir impulsando y apoyando la organización de un movimiento por la paz amplio y plural, desde el respeto a sus formas, contenidos e independencia.

La fuerte tensión internacional, la acentuación de la política de bloques, la

existencia de focos de *guerra caliente*, las amenazas a la independencia y soberanía de países que, como Nicaragua, intentan construir un futuro en paz y libertad, la actual política del gobierno del PSOE —cada día más atlantista—, el incumplimiento de su oferta electoral respecto a la política internacional —en especial la convocatoria con contenidos claros de un referéndum para decidir la permanencia o no en la OTAN—, han encontrado una respuesta decidida y masiva en la campaña *Primavera per la Pau*.

La lucha por la paz y la solidaridad, el impulso de un amplio movimiento por estos objetivos, son hoy un reto para el conjunto del partido, un esfuerzo a plantear de forma inmediata por nuestros militantes. Y, en esta lucha, la exigencia de un referéndum inmediato para la salida de España de la OTAN.

ELECCIONES EN SEAT Y III CONGRESO CONFEDERAL DE CCOO

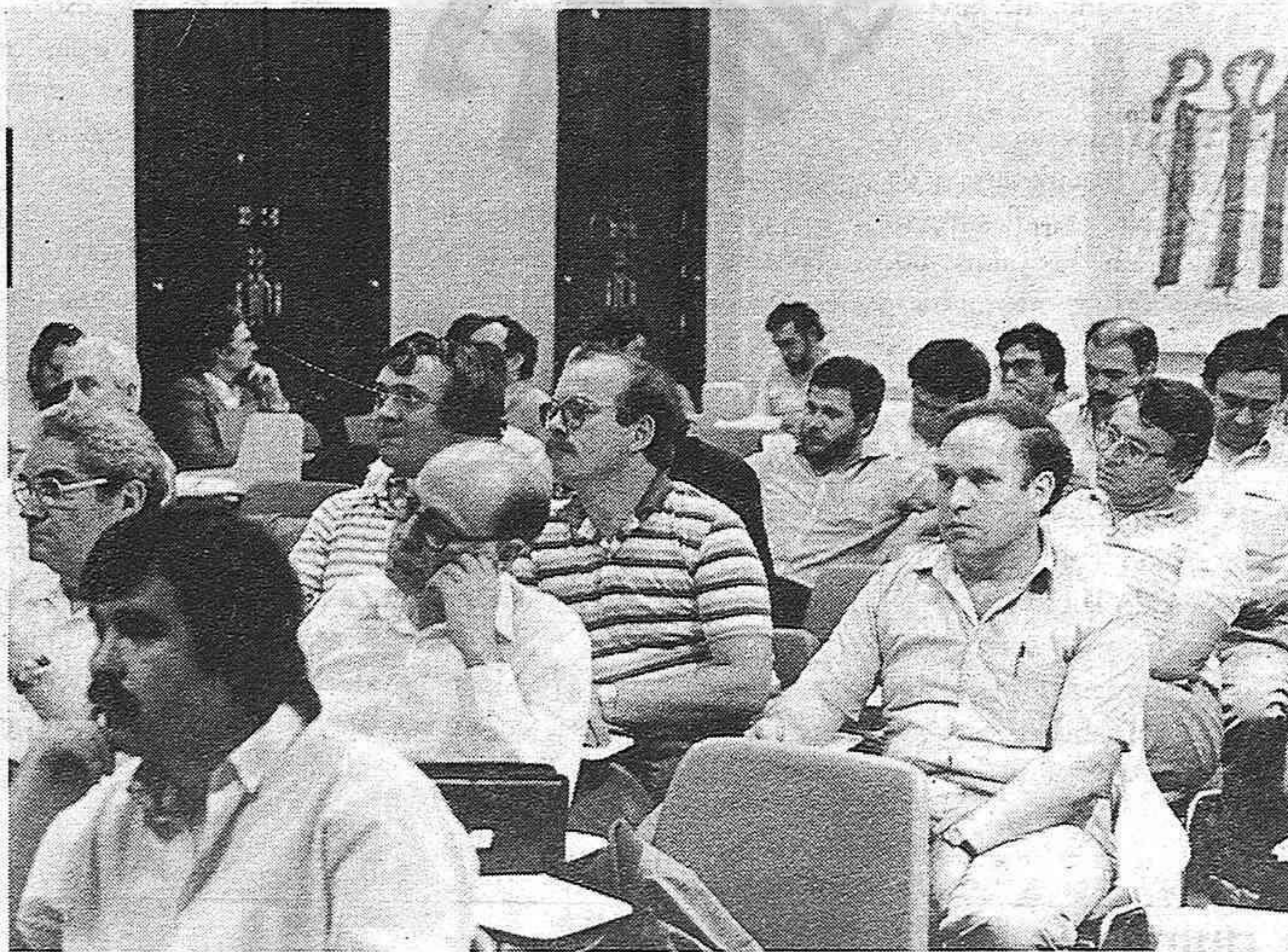
La grave situación socioeconómica no está siendo abordada por el gobierno del PSOE desde posturas de defensa de los intereses populares. El aumento del paro, la pérdida de casi cinco puntos en el poder adquisitivo de los trabajadores, los planes de reconversión —como el del sector naval—, el anteproyecto de ley sobre modificación de las pensiones, están significando una importante movilización social por la defensa de los puestos de trabajo, del poder adquisitivo y de los derechos laborales.

La actual situación exige al partido seguir participando y apoyando las luchas reivindicativas de los trabajadores, de manera abierta, con iniciativa política. Hay que seguir apoyando todo compromiso puntual y parcial que permita dar una respuesta a los problemas de los trabajadores, desarrollando y fortaleciendo a CCOO y su política de solidaridad frente a la crisis, de cara a la celebración de su III congreso confederal.

La defensa de un sindicalismo participativo, democrático, independiente y de masas exige, entre otras medidas, la revisión del actual proyecto de ley sindical del PSOE, la devolución del patrimonio sindical, la celebración de las elecciones sindicales en su plazo correspondiente. Y también pide exigir al gobierno central que establezca unas formas de diálogo y negociación con las centrales sindicales representativas, en el reconocimiento de su protagonismo como interlocutores sociales.

La significación de las elecciones en la SEAT, uno de los tests más importantes del panorama sindical, supera el ámbito estricto de esta gran empresa, confirma la hegemonía en Catalunya de CCOO en los procesos de elección de comités de empresa, avalando las propuestas de firmeza y solidaridad en la defensa de los intereses de los trabajadores que preconiza CCOO.

El alto nivel de participación y los resultados de CCOO en la SEAT configuran una nueva representación sindical que tendrá que permitir incidir, desde

la defensa de los intereses de los trabajadores, en la superación de los problemas de la SEAT.

CLARIFICACIÓN EN TORNO A BANCA CATALANA

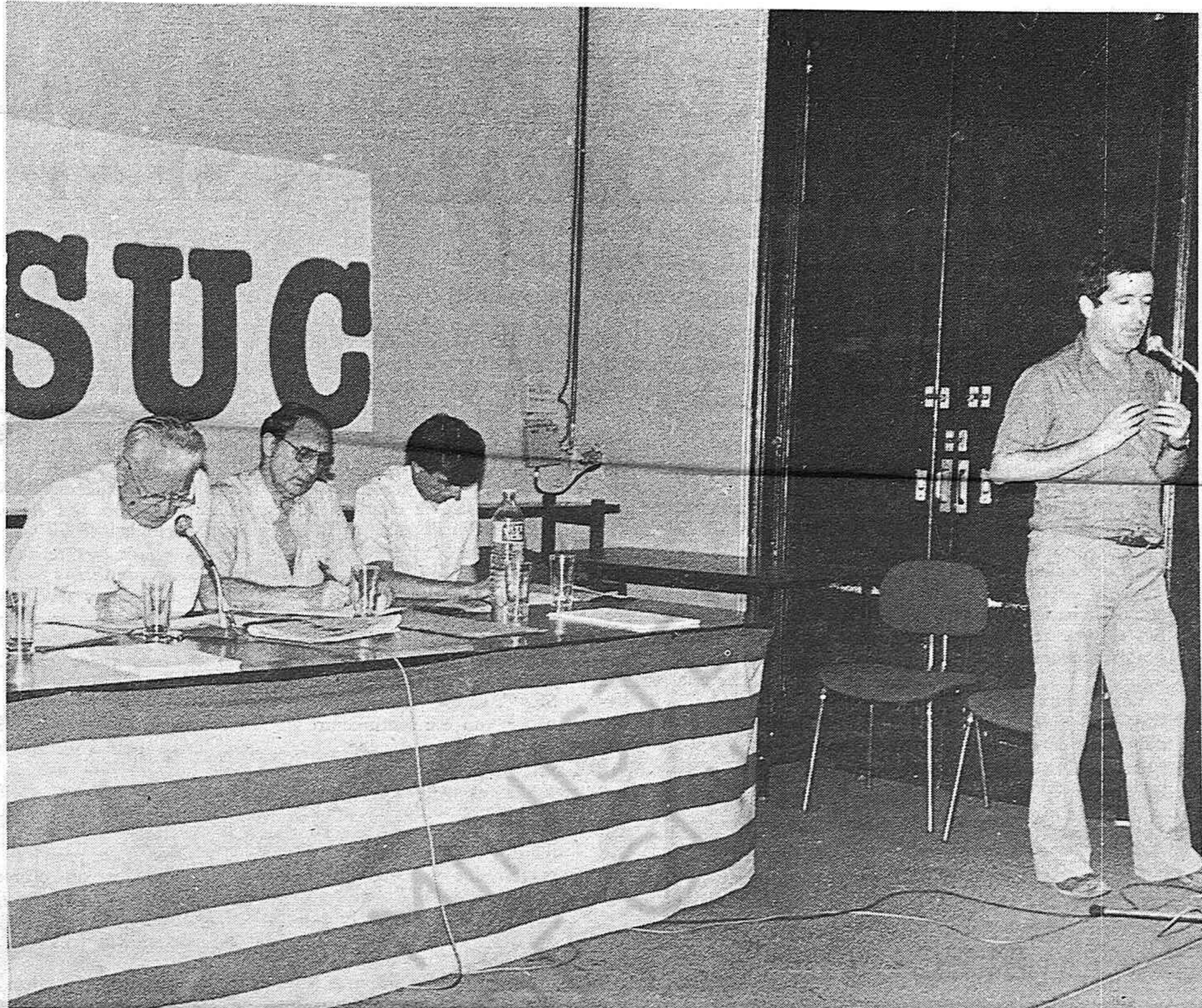
La presentación del programa de gobierno de CiU para estos próximos cuatro años, la investidura de Jordi Pujol como presidente de la Generalitat y la querrela por el asunto de Banca Catalana han sido los elementos más importantes de la política catalana después del 29 de abril.

El PSUC ha criticado el programa de Jordi Pujol, lo que motivó nuestro voto en contra a su investidura como presidente, ya que consideramos que las propuestas hechas por CiU, faltas de una sistematización y una programación precisas, no responden a las necesidades de la Catalunya de hoy.

Las propuestas hechas por Jordi Pujol, en una línea de raíz liberal-conservadora, no entran en el fondo de la solución de los problemas socio-económicos de lucha contra el paro, de defensa y mejora de la calidad de vida, la salud y las prestaciones sociales, y no desarrollan una política cultural abierta, integradora y participativa, de normalización institucional de Catalunya, de profundización del autogobierno.

Desde una voluntad de corresponsabilización y participación en todos aquellos aspectos de defensa y profundización de la capacidad de autogobierno de Catalunya, de servicio a los intereses de la clase trabajadora y las capas populares, no podemos dejar de señalar las profundas diferencias que tenemos con el proyecto del señor Pujol, diferencias que encontrarán un marco de debate y confrontación de ideas en el *Parlament* y en la sociedad.

La presentación, por parte del Ministerio Fiscal, de la querrela por el *affaire* de Banca Catalana ha repre-

sentado un hecho de gran repercusión política e institucional enmarcada por los errores del PSOE y por la voluntad de manipulación instrumental hecha por CiU.

Desde una actitud serena, de total respeto al funcionamiento de la administración de justicia, el PSUC, coherente con las propuestas que en su momento hizo en el *Parlament*, se ha pronunciado contra cualquier tipo de instrumentalización y por una rápida y total clarificación.

En este sentido, el PSUC rechaza el oportunismo político con qué se articuló la presentación de la querrela, con independencia de los contenidos jurídicos penales y de responsabilidades de todo tipo que la administración de justicia pueda establecer en su día. Con la misma fuerza, o incluso con más, el PSUC también denuncia la manipulación interesada que Jordi Pujol i CiU han hecho de esta querrela, presentando los compromisos y responsabilidades que Jordi Pujol ha-

ya podido tomar en calidad de ciudadano como compromisos o responsabilidades de la Generalitat y, más aún, de toda Catalunya.

Después de su investidura como presidente, el señor Pujol ha hecho pública la composición del nuevo *Consell Executiu*, en una línea de continuidad, sin grandes cambios, cuyo elemento más importante es la incorporación de un *conseller* de ERC, con el significado que ello tiene de subordinación de ERC a la política conservadora de CiU.

SANEAR LA ECONOMÍA DE LOS AYUTAMIENTOS

Las iniciativas llevadas a cabo por el PSUC de discusión con el PSC sobre el futuro de la Corporación Metropolitana tienen como objetivo sentar las bases de diálogo y de acuerdo de todas las fuerzas políticas presentes en la gestión municipal del área metropolitana y de la *Regió I* sobre el futuro político, económico

y social de dicha área, en la formulación de un necesario *pacto metropolitano* que siente un programa de actuación consensuado para la Corporación Metropolitana de Barcelona, huyendo de cualquier tentación de utilizar a la Corporación como contrapoder político de la Generalitat.

Las limitaciones económicas que representa la actual política del PSOE para los ayuntamientos nos plantea exigir a las Cortes la necesidad de una ley de financiación de las haciendas locales que fortalezca su capacidad inversora y represente un saneamiento de sus economías. En este sentido, el PSUC da su apoyo a los acuerdos tomados en la II asamblea de la Federación de Municipios de Catalunya.

La realidad municipal no hallará respuesta a partir de la filosofía y las propuestas del actual anteproyecto de ley de régimen local. El PSUC reitera sus críticas a este anteproyecto, por lo que representa de atentado a la autonomía municipal,

refuerzo del carácter presidencialista de los ayuntamientos y escaso adelanto en la participación y descentralización que requiere la administración moderna. Al mismo tiempo, supone un recorte de la autonomía local catalana y dificulta la elaboración de una ley municipal para Catalunya.

ACTIVIDADES DEL PARTIDO

Conseguir la afluencia masiva de amigos, electores y simpatizantes —y, en particular, de los jóvenes que comparten nuestras aspiraciones de paz, de una sociedad sin paro y sin explotación, más libre y democrática— a la Fiesta del PCE, a la celebración del 48 aniversario del PSUC y a la *Festa de Treball*, son objetivos de nuestro trabajo de partido en este período inmediato, en la línea de recuperación y desarrollo de la proyección y la presencia del partido, esfuerzo que conlleva una decidida política de afiliación y fortalecimiento del partido.

CC.OO. RECUPERA LA MAYORÍA SINDICAL EN SEAT

Comisiones Obreras ha recuperado la mayoría sindical en la fábrica de automóviles SEAT y lo ha hecho de una forma rotunda ganando las elecciones tanto en el área industrial como en la comercial. En la factoría de Zona Franca, que es la mayor concentración obrera del país con 16.000 trabajadores, CCOO ha superado inclusive los resultados de 1978, mientras que UGT ha obtenido en cambio el peor resultado de las cuatro convocatorias.

Los resultados de SEAT adquieren todavía una mayor dimensión porque se ha dado con un gran nivel de participación y porque UGT, que

había ganado en los dos comicios anteriores, cuenta en Zona Franca con implantación y mil quinientos afiliados.

SEAT siempre ha sido un importante punto de referencia para el conjunto del movimiento sindical, de ahí que sus resultados tengan una influencia extraordinaria.

Las razones que han llevado a este cambio tan radical de la situación en SEAT son varios. Está por una parte la labor desarrollada por la sección de CCOO, con unos planteamientos muy sindicales —en la línea de los aprobados en el III congreso de

la CONC—, yendo a los problemas concretos y evitando el discurso ideologizado. Está por otra parte el deterioro que ha sufrido UGT, muy comprometida con los intereses de la dirección y con la lamentable política del gobierno hacia la empresa pública.

La necesidad de un nuevo comité que defienda los intereses de los trabajadores, y no otros, era una cosa realmente sentida en un amplio sector de los trabajadores de SEAT. CCOO ha sabido conectar con ese sentimiento y los resultados están ahí.

Otro elemento que también ha influido ha sido la firma del convenio, sus contenidos y sobre todo la forma en que se llevó a cabo imponiendo UGT y CGC su mayoría en el comité sin querer convocar el referéndum que habían reclamado con sus firmas trece mil trabajadores.

Esta posición a la defensiva por parte de UGT se ha puesto también de manifiesto a lo largo de toda la campaña electoral, en la que más que defender un programa y una línea de actuación se ha dedicado a estimular el voto del miedo. Ha llegado a decir que si otros tienen la mayoría «pueden hacer de SEAT otro Sagunt» o «te acostarás hoy sin saber qué va a pasar mañana».

CCOO, por el contrario, ha planteado su campaña completamente a la ofensiva en base a un programa que recogía la participación de los trabajadores sometiendo los

temas a consulta, iniciativas para mejorar las condiciones de los trabajadores de SEAT y defender el empleo y la potenciación de SEAT como empresa pública.

Toda la campaña de CCOO ha tenido como ejes centrales la necesidad de un nuevo comité: «para que te informen y te consulten», «para que te atiendan y te defiendan» y «para avanzar y consolidar tu futuro», y para ello de una nueva mayoría sindical.

En el área comercial, Comisiones defendió «la necesidad de que haya una sola SEAT sin sociedades anónimas».

Comisiones se presentó a estas elecciones sin problemas internos y después de haber elegido a sus candidatos en asambleas previas.

CCOO ha ganado, además de en Zona Franca, en el resto de centros de Catalunya: Martorell, el Prat y Filial-2, obteniendo la mayoría absoluta en los colegios obreros y avanzando en el de técnicos y administrativos.

En el conjunto de los centros de SEAT que el pasado día 14 celebraron elecciones: Madrid, Valladolid y Valencia, además de los de Catalunya, también la mayoría es para CCOO.

UN AVISO PARA EL GOBIERNO

Las elecciones de SEAT suponen sin duda un serio avi-

so para el gobierno y su política hacia la empresa pública.

Que la política económica y social del gobierno está siendo contestada por sectores cada vez más amplios de trabajadores es una cosa más que evidente y que este deterioro salpica a UGT —y explica en buena medida el malestar creciente que se observa en sus filas— también lo es.

Por eso el gobierno y la UGT quieren evitar la celebración generalizada de elecciones sindicales, prorrogando arbitrariamente los mandatos de los delegados y comités de dos a cuatro años a través de la Ley de Libertad Sindical. De esta manera tratan de frenar el avance de Comisiones Obreras, del que SEAT es un ejemplo importante pero ni mucho menos el único.

Comisiones no sólo está ganando las elecciones que se están celebrando sino que por lo general mejora sus resultados.

En catorce grandes empresas catalanas que han celebrado comicios en los últimos meses, CCOO ha obtenido el 50,7 % de los delegados elegidos, lo que es aún más significativo si se tiene en cuenta que varios de esos centros son de la administración pública, que no es por lo general donde el sindicalismo de clase cuenta con un mayor nivel de implantación.

ALFONS LABRADOR

ELECCIONES EN LA SEAT

Resultados en Catalunya

Zona Franca (16.000 trabajadores)

CCOO, 25; UGT, 18; CUT, 4; CGC, 3; USO, 2; SITTA, 1.

(En 1982, los resultados fueron: CCOO, 19; UGT, 24; CGC, 4; CUT, 4; USO, 2.)

Martorell (2.800 trabajadores)

CCOO, 15; UGT, 14; no afiliados, 6; CGC, 2; USO, 1.

(En 1982, CCOO, 7; UGT, 12; USO, 2; CGC, 2; CUT, 2.)

El Prat (1.600 trabajadores)

CCOO, 12; UGT, 9; CGC, 2.

(En 1982, CCOO, 10; UGT, 11; CGC, 2.)

Filial-2 (300 trabajadores)

CCOO, 9; UGT, 3; USO, 1.

(En 1982, CCOO, 7; UGT, 6.)

TOTAL CATALUNYA

CCOO, 61; UGT, 44; CGC, 7; no afiliados, 6; USO, 4; CUT, 4; SITTA, 1. En total 127.

(En 1982, CCOO, 43; UGT, 53; CGC, 8; CUT, 6; USO, 4. En total 114.)

Resultados en España

En los distintos centros de Madrid, Valladolid, Valencia y Catalunya, los resultados sobre un total de 180 delegados elegidos han sido:

CCOO, 79; UGT, 64; independientes y no afiliados, 21; CGC, 7; USO, 4; CUT, 4; SITTA, 1.

(En 1982 los resultados fueron: CCOO, 54; UGT, 87; USO, 7; CGC, 8; CUT, 6; independientes, 1.)

Evolución del voto en la factoría de Zona Franca

	CCOO	UGT	CGC	CSUT	USO	SITTA	CUT	No afil.	Total delegados
1978	21 (43,7%)	19 (39,6%)	3	5	—	—	—	—	48
1980	24 (35,8%)	30 (44,8%)	5	5	—	—	—	3	67
1982	19 (35,8%)	24 (45,2%)	4	—	2	—	4	—	53
1984	25 (47,1%)	18 (34,0%)	3	—	2	1	4	—	53

Els alcaldes i regidors del PSUC van jugar fort en la darrera assemblea de la Federació de Municipis de Catalunya, val a dir que el seu president, Joaquim Nadal, i la resta d'alcaldes i regidors socialistes no van voler perdre el carro. Per primera vegada hi estigué representada oficialment, amb caràcter de convidada, l'Associació Catalana de Municipis, la qual expressà per boca del seu president, Caminal, un acord global amb els treballs de l'assemblea.

El regidor del PSUC de Tarragona, Víctor Ferré, presentà una ponència en nom del Comitè Executiu de la Federació que feia referència a la situació econòmica dels

ajuntaments i de les mesures necessàries perquè aquests poguessin incrementar-ne els ingressos.

Les resolucions que publiquem tot seguit no solament expressen la necessitat d'incrementar els ingressos municipals. Aquest increment no pot venir exclusivament ni principalment d'apujar els impostos al ciutadà. Ha de ser fruit, en primer lloc, d'una major participació dels ajuntaments en els pressupostos generals de l'Estat, participació que cal fer extensiva als pressupostos de la Generalitat i de les diputacions. Es tracta també de millorar els criteris de distribució.

ELS AJUNTAMENTS VOLEN ASSEGURAR SERVEIS AL CIUTADÀ

1. Davant la situació econòmica dels ajuntaments i atesa la necessitat de continuar assegurant als ciutadans un nivell satisfactori mínim de serveis, la Federació de Municipis de Catalunya entén que cal garantir un creixement dels pressupostos municipals del 1985 situat, pel cap baix, tres o quatre punts pel damunt del creixement de l'Índex de Preus al Consum (IPC).

Sobre la base de l'informe presentat pel consell nacional de l'FMC, i que aquesta assemblea fa seu, aquest objectiu només és podrà assolir amb un increment de les transferències rebudes dels Pressupostos Generals de l'Estat per a cada ajuntament d'un 20 %, per a la qual cosa caldria una dotació amb aquesta finalitat en els Pressupostos Generals de l'Estat per al 1985 de 313.000 milions de pessetes.

Pel que fa als criteris de repartiment d'aquesta quantitat, la Federació de Municipis de Catalunya entén que:

a) Cal reservar una quantitat que xifrem en 20.000 milions de pessetes per a finançar els déficits dels ajuntaments aollits a la Llei de Sanejament.

b) Cal que el Fons Nacional de Cooperació Municipal, en sentit estricte, compti amb 269.000 milions de pessetes, a distribuir en funció de la població, i modificant els actuals coeficients correctors, de tal manera que per a les ciutats de més d'un milió d'habitants aquest coeficient sigui 2,2, en comptes del 2,8 actual.

c) La resta (24.000 milions, segons aquesta proposta) hauria de servir per a compensar determinades situacions especials, com són, entre d'altres:

el déficit dels transports públics, els serveis d'àmbit metropolità, els serveis de capitalitat, les minves d'ingressos en llicència fiscal en ajuntaments miners i petroleoquímics, la compensació pels beneficis tributaris concedits per l'administració central a determinats tipus de béns i institucions.

En qualsevol cas, aquests són criteris transitoris, ja que penssem que cal tendir a criteris operatius i que recullin els diferents graus de necessitat i potencialitat fiscal dels diferents tipus d'ajuntaments.

Al marge del Fons Nacional de Cooperació Municipal, aquesta assemblea fa seves també les diferents propostes complementàries, incorporades a l'informe debatut, que pretenen millorar la rendibilitat d'altres fonts d'ingressos municipals, i que caldria també incorporar a la llei de Pressupostos Generals de l'Estat.

En qualsevol cas, aquesta assemblea vol insistir a dir que amb l'actual estructura tributària local, la participació dels ajuntaments en els Pressupos-

tos Generals de l'Estat ha d'ésser sensiblement potenciada, en garantia d'una millor distribució dels recursos públics entre els diferents nivells de govern i administració i d'una real aplicació dels principis d'autonomia i descentralització, proclamats en la Constitució.

2. Aquesta assemblea general de la Federació de Municipis de Catalunya, entén que és absolutament inajornable la promulgació d'una nova legislació que reguli les finances locals, atesa la inoperància de les repetides mesures de caràcter puntual dels darrers anys. Aquesta nova legislació ha de ser paral·lela a la regulació de les bases del règim local, que resultaria totalment inoperant sense el necessari complement de racionalitat i suficiència econòmiques.

3. En coherència amb el marc de l'Estat de les autonomies, la Federació de Municipis de Catalunya entén que els ajuntaments no sols han de participar en els Pressupostos Generals de l'Estat, sino també en els de les respectives comu-

nitats autònomes, car només així garantirem un real apropament als ciutadans de tots els serveis i afers públics, siguin competència de l'administració central de l'Estat o de les comunitats autònomes.

En conseqüència, aquesta assemblea acorda adreçar-se al Consell Executiu de la Generalitat i als grups presents al Parlament de Catalunya per tal que als propers pressupostos de la Generalitat es prevegi una partida de transferències als ajuntaments, que constitueixi el Fons de Cooperació Municipal de la Generalitat de Catalunya.

Aquesta partida entenem que s'hauria de nodrir de: fons procedents del Pla d'Obres i Serveis; fons procedents de les diputacions provincials, i recursos procedents de diferents departaments de la Generalitat destinats a subvencionar o finançar serveis d'interès local.

La mateixa Llei de Pressupostos de la Generalitat hauria de fixar els criteris de repartiment d'aquest fons, segons principis d'objectivitat i necessitat.

4. La Federació de Municipis de Catalunya durà a terme els estudis necessaris a fi d'inventariar i quantificar els serveis que actualment presten els ajuntaments a compte d'altres administracions, per tal de tenir elements per a procedir, en el seu cas, a un replantejament d'aquesta actual col·laboració, si els recursos municipals resultessin insuficients.

5. Finalment, aquesta assemblea acorda recomanar als ajuntaments de Catalunya, especialment als membres de l'FMC, un ampli nivell de difusió d'aquests acords, mitjançant els mecanismes que considerin més adequats.

CC.OO. RECUPERA LA MAJORIA SINDICAL A LA SEAT

Comissions Obreres ha recuperat la majoria sindical a la fàbrica d'automòbils SEAT, i ho ha fet de forma rotunda, guanyant les eleccions tant a l'àrea industrial com a la comercial.

A la factoria de la Zona Franca, que és la concentració obrera més gran del país, amb setze mil treballadors, CCOO ha superat fins i tot els resultats del 1978, mentre que la UGT ha obtingut, en canvi, el pitjor resultat de les quatre convocatòries.

Els resultats de la SEAT adquireixen una dimensió encara més gran, perquè hi ha hagut un gran nivell de participació, i perquè la UGT, que hi havia

guanyat els dos comicis anteriors, compta a la Zona Franca amb una implantació de mil cinc-cents afiliats.

La SEAT sempre ha estat un punt de referència important per al conjunt del moviment sindical, d'això que els seus resultats tinguin una influència extraordinària.

Las raons que han dut a aquest canvi tan radical de la situació a la SEAT són diverses. D'una banda, hi ha la tasca desenvolupada per la secció de CCOO, amb uns plantejaments molt sindicals —en la línia dels aprovats al III congrés de la CONC—, anant als problemes concrets i evitant el discurs ideologitzat. D'altra banda, hi

ha la deterioració que ha sofert la UGT, molt compromesa amb els interessos de la direcció i amb la lamentable política del govern envers l'empresa pública.

La necessitat d'un nou comitè que defensés els interessos dels treballadors, i no pas uns altres, era una cosa realment sentida en un ampli sector dels treballadors de la SEAT. CCOO ha sabut connectar amb aquest sentiment i els resultats són a la vista.

Un altre element que també ha influït ha estat la signatura del conveni, els seus continguts i, sobretot, la forma en què es va dur a terme, imposant UGT i CGC la seva majoria al comi-

tè sense voler convocar el referèndum que havien reclamat, amb les seves signatures, tretze mil treballadors.

Aquesta posició a la defensiva per part de la UGT també s'ha palesat tot al llarg de la campanya electoral, en què, més que no pas defensar un programa i una línia d'actuació, s'ha dedicat a estimular el vot de la por. Ha arribat a dir que si d'altres tenen la majoria «poden fer de la SEAT un altre Sagunt» o «te n'aniràs al llit avui sense saber què passarà demà».

CCOO, al contrari, ha plantejat la seva campanya completament a l'ofensiva, a partir d'un programa que recollia la parti-

Resultats a Catalunya

Zona Franca (16.000 treballadors)

CCOO, 25; UGT, 18; CUT, 4; CGC, 3; USO, 2; SITTA, 1.

(El 1982 els resultats foren: CCOO, 19; UGT, 24; CGC, 4; CUT, 4; USO, 2.)

Martorell (2.000 treballadors)

CCOO, 15; UGT, 14; no afiliats, 6; CGC, 2; USO, 1.

(El 1982, CCOO, 7; UGT, 12; USO, 2; CGC, 2; CUT, 2.)

El Prat (1.600 treballadors)

CCOO, 12; UGT, 9; CGC, 2.

(El 1982, CCOO, 10; UGT, 11; CGC, 2.)

Filial-2 (300 treballadors)

CCOO, 9; UGT, 3; USO, 1.

(El 1982, CCOO, 7; UGT, 6.)

TOTAL CATALUNYA

CCOO, 61; UGT, 44; CGC, 7; no afiliats, 6; USO, 4; CUT, 4; SITTA, 1. En total 127.

(El 1982, CCOO, 43; UGT, 53; CGC, 8; CUT, 6; USO, 4. En total 114.)

Resultats a Espanya

Als diferents centres de Madrid, Valladolid, València i Catalunya, els resultats sobre un total de 180 delegats elegits han estat:

CCOO, 79; UGT, 64; independents i no afiliats, 21; CGC, 7; USO, 4; CUT, 4; SITTA, 1.

(El 1982 els resultats foren: CCOO, 54; UGT, 87; USO, 7; CGC, 8; CUT, 6; independents, 1.)

cipació dels treballadors, tot sotmetent els temes a consulta, iniciatives per millorar les condicions dels treballadors de la SEAT i defensar l'ocupació i la potenciació de la SEAT com a empresa pública.

Tota la campanya de CCOO ha tingut com a eixos centrals la necessitat d'un nou comitè: «perquè t'informin i et consultin», «perquè t'atenguin i et defensin» i «per avançar i consolidar el teu futur» i, doncs, per una nova majoria sindical.

A l'àrea comercial, Comissions va defensar la necessitat que hi hagi una sola SEAT sense societats anònimes.

Comissions es va presentar en aquestes eleccions sense problemes interns i després d'haver escollit els seus candidats en assemblees prèvies.

CCOO ha guanyat, a més a més de Zona Franca, a la resta de centres de Catalunya: Martorell, el Prat i Filial-2, i ha obtingut la majoria absoluta als col·legis obrers, avançant al de tècnics i administratius.

Al conjunt de centres de la SEAT que el passat dia 14 també celebraren eleccions —Madrid, Valladolid i València, a més dels de Catalunya—, la majoria també és per a CCOO.

UN AVÍS PER AL GOVERN

Les eleccions de la SEAT suposen, sens dubte, un avís seriós per al govern i la seva política envers l'empresa pública.

Que la política econòmica i social del govern és contestada per sectors com més va més amplis de treballadors és una

N.º treb.	Ram	Localitat	CCOO	UGT	Altres	Indep. i no afiliats	TOTAL
SEAT	Metall	Diverses	61	44	16	6	127
Miniwatt	»	Barcelona	17	6	—	—	23
MACOSA	»	Barcelona	10	13	—	—	23
AEG	»	Terrassa	12	—	—	—	12
Met. i Plat. Ribera	»	Barcelona	9	4	—	3	16
Solvay	Química	Martorell	7	4	4	2	17
Hospital Germans Trias i Pujol	Sanitat	Badalona	12	—	1	—	13
Ajuntament Badalona	Adm. públ.	Badalona	11	6	—	4	21
Ajuntament Girona	»	Girona	8	—	—	6	14
Ajuntament Sabadell	»	Sabadell	12	9	—	5	26
Ajuntament Terrassa	»	Terrassa	8	9	—	—	17
Ajuntament l'Hospitalet	»	l'Hospitalet	16	5	—	17	38
Diputació Barcelona	»	Barcelona	14	3	17	—	34
TVE	Arts gráf.	Barcelona	5	2	—	10	17
			202	105	38	53	398
			(50,7)	(26,4)	(9,6)	(13,3)	

cosa més que evident, i que aquesta deterioració esquitxa la UGT —i explica força el mal·estar creixent que s'observa als seus rengles— també.

Es per això que el govern i la UGT volen evitar la celebració generalitzada d'eleccions sindicals i prorrogar arbitràriament els mandats dels delegats i comitès de dos a quatre anys per mitjà de la Llei de Llibertat Sindical. Així, miren de frenar l'avenç de Comissions Obreres, del qual la SEAT és un exemple important, però ni de ben tros l'únic.

Comissions no només guanya les eleccions que se celebren sinó que, en general, en millora els resultats.

A catorze grans empreses catalanes que han celebrat comitès els darrers mesos, CCOO ha obtingut el 50,7 per cent dels

delegats elegits, cosa que encara és més significativa si tenim present que alguns d'aquests centres són de l'administració pública, que no és, en general,

allà on el sindicalisme de classe compta amb una implantació més forta.

ALFONS LABRADOR

Evolució de vot a la factoria de la Zona Franca

	CCOO	UGT	CGC	CSUT	USO	SITTA	CUT	No afil.	Total delegats
1978	21 (43,7%)	19 (39,6%)	3	5	—	—	—	—	48
1980	24 (35,8%)	30 (44,8%)	5	5	—	—	—	3	67
1982	19 (35,8%)	24 (45,2%)	4	—	2	—	4	—	53
1984	25 (47,1%)	18 (34,0%)	3	—	2	1	4	—	53

La situació econòmica a Reus s'ha caracteritzat en els darrers anys per l'impacte de la crisi econòmica, amb alteracions notables del marc socio-econòmic tradicional de Reus.

És cert que la crisi afecta el conjunt de l'economia capitalista mundial. No és, però, menys cert que té repercussions peculiars a Espanya i a Catalunya. Repercussions que vénen definides per

l'existència d'unes taxes d'atur i d'inflació superiors a les de la majoria de països industrials de la nostra àrea.

En una situació global tan desfavorable, l'entramat socio-econòmic tradicional de Reus i la manca de definició que pateix d'un nou model progressista fa que el fenomen sigui encara més acusat. D'entrada podem arribar a unes primeres conclusions.

Propostes per a un acord ciutadà de relleu econòmic i social de Reus

Reus, en tant que una de les ciutats-clau de les comarques meridionals de Catalunya, ha vist afectat substancialment el seu tradicional *status* per les conseqüències d'un model de creixement ideat només a partir de les expectatives del gran capital. Avui, la crisi d'aquest mateix model de creixement té conseqüències multiplicadores i particularment greus: destrucció d'unes relacions comercials d'una certa envergadura, crisi generalitzada de la petita i mitjana indústria autòctona, carença de poder de decisió i supeditada als interessos de les grans multinacionals, enfonsament de sectors que havien tingut un cert auge en l'època del *desarrollismo*, etcètera.

Aquesta situació ha provocat en els darrers cinc anys un profund canvi en el teixit social de Reus, amb aparició de senyals clars de regressió i de marginalitat.

La reacció social ha estat diversa: una de les formes que ha pres aquesta reacció, encara que difícilment quantificable, és la de la indústria subterrània, que tot fa pensar que crea importants sectors d'activitat i, per tant, d'ocupació i de renda.

En resum, doncs, podem parlar de respostes descoordinades al costat de senyals evidents de marasma econòmic i social. Davant d'això, i en ares d'una recuperació de la ciutat, *no podem tornar la vista enrera i somniar a tornar a la situació anterior a la crisi econòmica*. Ans al contrari: *a partir d'allò que tenim cal definir un nou model progressista de relacions econòmiques i socials per a la ciutat*. Això requereix, en primer lloc, *emprendre accions concertades entre l'Ajuntament i altres institucions públiques, les entitats financeres i la iniciativa privada, a través d'un procés de concertació entre elles i d'una planificació racional de la inversió i l'activitat*.

Parlem, doncs, d'una planificació racional de la inversió i de l'activitat econòmica, de concertació entre els diferents sectors que conformen el teixit social de la nostra ciutat: vol dir això obrir de debò un ampli debat de propostes entre els ciutadans per tal d'arribar a una síntesi. Passem, a

continuació, a exposar algunes propostes puntuals.

ATUR

És un dels factors principals de la crisi i l'element que colpeja més dramàticament la nostra ciutat. Té un doble origen: la destrucció de llocs de treball de sectors clau de l'activitat econòmica tradicional de Reus: comerç, serveis, construcció, indústria, i, per altra banda, la no creació de nous llocs de treball capaços d'absorbir la mà d'obra juvenil.

El volum de l'atur se situa, avui, a la nostra ciutat per damunt de la ja considerable taxa d'atur de Catalunya, amb una evolució creixent, i moderada en tot cas per l'existència d'elements d'economia subterrània.

ELEMENTS PER A UNA ANÀLISI CIENTÍFICA DE L'ATUR A REUS

Metodològicament, i junt amb l'aprofundiment de les dades que fan referència al volum i evolució de l'atur, caldria valorar el pes específic i la situació jurídica dels treballadors en atur. La seva composició per edats i evolució, així com l'evolució de la taxa d'atur, sense obviar a les previsions demogràfiques de cara al futur immediat: envelliment o no de la població, ascens o descens del seu ritme de creixement, signe del flux migratori, etcètera.

Sens dubte, el coneixement d'aquestes dades ens portaria a conseqüències alligadores.

PER UN PLA DE REINDUSTRIALITZACIÓ DE LA CIUTAT

Junt amb tot un seguit de mesures assistencials que de cap manera no es pot obviar —vegeu el programa municipal de la *Crida per una candidatura unitària i d'esquerres a l'Ajuntament de Reus*, el PSUC entén que els darrers esdeveniments socio-econòmics que ha patit la ciutat —el cas de Crollés n'és un exemple punyent— posen dramàticament damunt la taula la necessitat d'un pla de reindustrialització de Reus. *Un pla de reindustrialització que no es pot entendre al marge del*

debat al voltant de quin model de relleu econòmic volem: tipus d'indústria de transformació adequada a les característiques de la nostra ciutat i del seu entorn, formes comercials superiors a les avui existents, entorn agrícola, etcètera. De moment exposem les següents propostes:

- *Iniciatives locals d'ocupació.* Són activitats de producció de béns i serveis que són la manifestació d'una voluntat de forces locals, d'actuar en la seva comunitat valorant els seus propis recursos. El Ministeri de Treball i Seguretat Social, a través de la unitat administradora del fons de protecció al treball, disposa d'un programa denominat de «promoció de les iniciatives locals per a la creació d'ocupació» que, en la seva disposició normativa, estableix un seguit d'ajudes, en forma de crèdits i subvencions, que pretenen promoure la creació d'empreses petites i mitjanes sigui quina en sigui la fórmula de constitució, i no només a partir de la fórmula de cooperativa o de societat anònima laboral.

- *Cooperatives de treball.* Realització d'un veritable pla d'actuació municipal respecte al foment i la promoció del cooperativisme, que caldria elaborar a partir de:

a) La realitat local del cooperativisme espontani que té el seu origen a la base social.

b) Les directrius i propostes dels diferents plans d'ocupació. Seria interessant pensar en la possibilitat que el municipi participi amb major intensitat d'aquests plans i en una possible coordinació entre els diferents nivells de l'administració.

Creació per part de les cooperatives de base d'organitzacions de segon grau a fi que es puguin convertir en veritables empreses.

- *Establiment d'un pla local per tal d'afavorir el que l'activitat econòmica subterrània passi progressivament a la «superfície».* És un element fonamental de cara a lluitar coordinadament per un relleu econòmic i social de la ciutat. Per tant, caldria elaborar un pla de mesures que afavorissin i estimulessin el que allò que avui és una activitat fruit d'una reacció social defensiva i desordenada es transformés en

acció transparent i creadora de riquesa.

- *Acció concertada entre el municipi i les forces financeres, econòmiques i socials de la ciutat de cara a la defensa de l'activitat econòmica avui existent.*

- *Pla de mesures fiscals tant per part del municipi com per part de l'administració central i autonòmica tendents a afavorir un pla de reindustrialització per a Reus.*

PER UNA PLANIFICACIÓ COMERCIAL PROGRESSISTA DE REUS

El petit comerç ha estat durant molt de temps la unitat d'oferta fonamental, l'element protagonista de l'abastiment de la ciutat. Avui aquest sector ha entrat en crisi. L'índex d'establiments comercials per nombre d'habitants és avui a Reus absolutament desproporcionat: això obeeix a diferents causes, una de les més importants n'és precisament l'increment de la desocupació, que ha portat un bon nombre de desocupats segregats d'altres sectors de la producció a obrir establiments comercials de forma desordenada i anàrquica. No es tracta, al nostre entendre, de destruir allò que existeix, sinó de potenciar-ne formes noves que ho facin rendible. Avui, una planificació comercial progressista de la ciutat, passa, entre d'altres, per les següents propostes:

- *Realització d'un estudi científic de la situació comercial real de Reus.*

- *Establiment, per part de l'Ajuntament, d'un servei d'informació comercial per a aquells que vulguin obrir nous establiments comercials.*

- *Estimular les diferents fórmules de comerç cooperativista, tant en relació amb la ciutat com amb l'exterior.*

MESURES COMPLEMENTÀRIES AL PLA DE RELLEU ECONÒMIC I SOCIAL DE REUS

- *Ordenació del territori.* Un relleu econòmic i social de Reus s'ha de fer obeint un principi de solidaritat amb el seu en-

CONGRÉS CONFEDERAL DE CCOO

torn. Això vol dir defugir visions capitalines (de capitalitat), per anar a concepcions de territori com a àmbit on habiten homes i dones amb interessos comuns.

- **Comunicacions.** Desenvolupament d'un sistema de comunicacions que faciliti el relleu.

- **Urbanisme i medi ambient.** Concepció de la ciutat no especulativa, sinó com a àmbit de convivència i de creació de riquesa.

- **Mesures institucionals de cara a afavorir en el cas concret de Reus el seu relleu.** Zona de preferent industrialització, etcètera.

CREACIÓ D'UN CONSELL ECONÒMICO-SOCIAL LOCAL

Aconseguir una concertació dels protagonistes de la vida econòmica, almenys en aquelles opcions a mig i llarg termini que afecten el desenvolupament econòmic del municipi, obliga a plantejar seriosament la creació d'un *consell econòmic-social de Reus*. Aquest hauria de ser:

- Un organisme consultiu.
- Com a competències: L'anàlisi de l'evolució socio-econòmica. Estudi de mesures de promoció i foment de l'ocupació. Anàlisi i seguiment de les actuacions de les altres administracions (central, autonòmica, Diputació). Impuls d'iniciatives locals de caràcter productiu o de serveis. Valoració de les actuacions municipals amb incidència directa o indirecta en l'ocupació local.
- Amb dret d'iniciativa.
- Amb una composició que recollís i conjugues les institucions públiques amb les diferents formes d'organització social i de l'«economia social» mateixa.

PER UN AMPLI ACORD CIUTADA

El PSUC s'ha pronunciat repetidament en el senti que el relleu econòmic i social de Reus serà a partir d'un acord ciutadà o no serà. Per tant, proposem que l'avantprojecte que pot sortir de les diferents propostes que avui hi ha damunt la taula sigui això, és a dir, un avantprojecte per a ser discutit per tot el teixit social de Reus, representat en aquest cas per les organitzacions, associacions i institucions que avui el configuren i que caldria que es pronunciessin al voltant de l'avantprojecte consensuat.

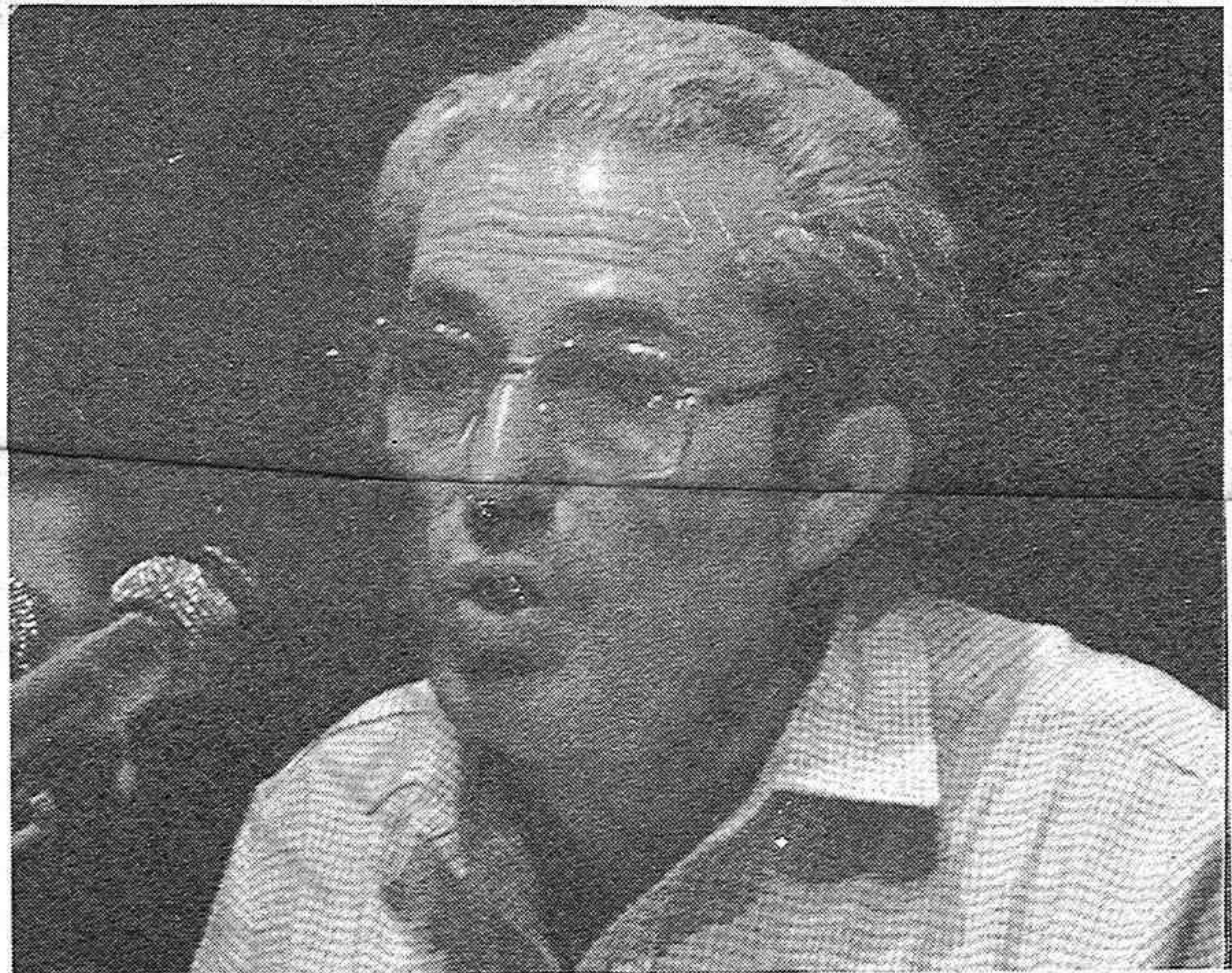
Un cop fet això, i en un termini no superior a cinc mesos, caldria celebrar unes *jornades ciutadanes* que fossin l'element de síntesi del treball realitzat i que definissin en definitiva el relleu econòmic i social de Reus.

Propostes elaborades per una comissió del PSUC de Reus i aprovades pel comitè local de Reus del PSUC

Del 21 al 24 d'abril s'ha celebrat el III congrés de la Confederació Sindical de CCOO. Hi han assistit un miler de delegats que representaven les CCOO d'empreses, federacions i territoris, de forma que totes les nacionalitats i regions, així com els centres industrials més importants, hi tenien una presència. Als debats, els delegats han manifestat les seves opinions sobre la tasca feta en l'etapa anterior, han defensat les seves esmenes i han expressat amb plena llibertat els seus criteris o concepcions sindicals, contribuint així a traçar la línia per als propers tres anys.

El III congrés s'ha desenvolupat amb portes obertes als mitjans de difusió, des del principi a la fi. Hi assistiren cinquanta-nou delegacions d'Europa, Àfrica, Àsia i l'Amèrica llatina. El congrés ha estat una expressió de democràcia i llibertat. La força del debat, la defensa sense ambigüitats de les diferents interpretacions i les conclusions finals són el fidel reflex de la maduresa del sindicat de Comissions Obreres, del caràcter plural i democràtic, de classe i de masses. També convé, però, no oblidar que s'arriba al congrés després de llargs mesos en què hi ha hagut debat, a les organitzacions del conjunt de l'Estat, dels documents congressuals. Prèviament s'havien celebrat més de trenta congressos o conferències de federacions, nacionalitat o regió, cadascun d'ells precedit també de desenes de conferències que havien anat incorporant esmenes, enviant resolucions i elegint els delegats. El III congrés i els documents aprovats refermen i reforcen la línia sindical i contribuiran a un avenç i consolidació de CCOO en aquesta nova etapa.

Un altre dels aspectes importants que s'ha palesat i que quedarà reflectit en el futur immediat és el fet que tothom ha manifestat públicament el compromís de respectar i aplicar els acords del congrés.

Partint de l'innegable caràcter plural de CCOO, els òrgans elegits reforcen la línia sindical i aquesta pluralitat mateixa, que com més va més es veurà reforçada per la incorporació de nous sectors de treballadors per tal de donar al sindicat una major dimensió i incidència en el conjunt de la classe.

A les discussions prèvies als òrgans de direcció anteriors, i en l'ànim de la majoria dels delegats, prevalia la idea d'arribar a un acord de candidatura unitària per a la nova direcció. Malgrat tots els esforços, però, no va poder ser perquè hi havia qui ho condicionava tot, no pas al nombre, sinó a allò que consideraven òrgans de qualitat o representació en òrgans estratègics del sindicat. No era una actitud correcta, car pretenia repartir la pell abans de caçar l'ós. Així fou com es presentaren quatre candidatures, i la

comissió executiva i el consell confederal són així la representació, exacta i proporcional, que correspon a la pluralitat.

S'obre ara una nova etapa de treball al servei del conjunt de la classe. CCOO reforçarà la seva pressió contra la política econòmica i social que practica el govern, farà front més resolutament a l'ofensiva de la patronal contra els acomiadaments, contra l'atur i la crisi, per la millora de les condicions de vida i de treball, per les garanties i drets sindicals. CCOO abonarà i impulsarà les mobilitzacions per la pau i el desarmament, alhora que promourà accions de solidaritat amb els treballadors i amb els pobles que lluiten per la seva llibertat, per la independència i la sobirania nacional.

CIPRIANO GARCÍA

**El PSUC
de Sant Boi
recupera
militància**

El dia 10 de juny es va celebrar la VII conferència local del PSUC de Sant Boi amb caràcter extraordinari. Es va arribar a aquesta conferència després d'una primera fase d'enfortiment del partit en què la militància s'ha recuperat notablement.

Això ens va convèncer que calia celebrar amb urgència una conferència que dotés aquesta organització creixent de directrius polítiques i organitzatives i que en sorgís un nou comitè, aquest comitè, elegit per unanimitat, és el següent:

Joan Ciurana, secretari polític; Conchi González, responsable d'organització i finances; Carles Capdevila, responsable de premsa i portaveu del PSUC; Paco Moreno; Pepe Saavedra, responsable del grup municipal; Juan Francisco Bueno; Santi Chalmeta, responsable del moviment per la pau; José A. Dorado; Honorio Bernardo, i Àngel González, responsable de la petita i mitjana empresa.

El caràcter eminentment organitzatiu d'aquesta conferència ens ha dut, per mitjà de la discussió interna, a la conclusió que hem d'anar cap a la creació de comissions de treball a tots els fronts. A curt i llarg termini ens proposem crear comissions com: de la pau, moviment obrer, moviment ciutadà, entre altres moltes, mirant que totes presentin alternatives a cadascun dels sectors i els mobilitzin per les seves reivindicacions concretes.

D'altra banda, en el pla polític ens plantegem establir un seguit de contactes amb les forces polítiques representatives de Sant Boi per tal d'estudiar aquells punts en què puguem arribar a acords importants, com per exemple: la pau, el moviment ciutadà, etcètera, amb l'objectiu de formar un front comú amb totes aquestes forces, amb una clara voluntat per part del PSUC de crear un moviment unitari a Sant Boi.

LA «FUNDACIÓ ALFONS COMÍN» ES CONSOLIDA

El passat 7 de juny, a la sala d'actes de l'històric Ateneu de Madrid, va tenir lloc la presentació a la capital d'Espanya de la «Fundació Alfons Comín».

Manuel Reyes Mate, Nicolás Sartorius, Joaquín Ruiz Giménez i el pare Llanos varen glossar la vida i l'obra d'Alfons Comín i es felicitaron que s'hagi creat una fundació amb el propòsit que l'exemple i l'herència d'Alfons es divulguin i enriqueixin com una contribució a la lluita contra l'exploatació i la misèria, contra la injustícia i l'opressió, per la superació de la societat dividida en classes i per la construcció d'un món millor, és a dir: pels objectius a què Alfons Comín va dedicar els seus millors esforços.

Els assistents a l'acte varen aplaudir amb entusiasme els discursos dels quatre oradors i la carta d'adhesió que el professor Aranguren envià des de Toledo davant la impossibilitat de participar-hi, tal com estava anunciat.

Nicolás Sartorius destacà especialment en la seva intervenció la lluita constant de Comín per conèixer la realitat que li toca viure i per trobar les formes per contribuir més eficaçment a millorar-la; una lluita que el portà a ingressar en el nostre partit, que Comín no va veure mai com l'únic instrument, però sí com el millor per transformar la societat.

Així mateix, Sartorius es preguntà què hauria fet Comín avui i va exposar la seva convicció que es trobaria en primera línia del debat autocrític entre l'esquerra político-social. Un debat que ens ha de portar a l'elaboració d'un projecte capaç de conduir aquesta esquerra a la recuperació de l'hegemonia, temporalment perduda a Catalunya, i d'oferir una alternativa de progrés a la situació actual a escala espanyola.

Davant l'èxit de l'acte de Madrid, meditava jo sobre l'atracció que exerceix —capacitat de convocatòria, se'n diu ara— la figura i el record d'Alfons Comín. Entre el públic que omplia l'Ateneu hi havia no sols destacades personalitats de la vella guàrdia comunista, socialista, sindicalista i cristiano-progressista sinó també joves que, tot i no haver conegut Comín ni l'obra escrita que ens

deixà, semblen contagiats per l'affecte-admiració que sentim tots els qui varem tenir el privilegi de conèixer-lo.

El fenomen és digne de ser tingut en compte. Perquè l'èxit de l'Ateneu madrileny no és únic. El mateix va succeir a ESADE quan es presentà a Barcelona la Fundació, quan dictà la seva conferència al Fòrum Vergés el doctor Leonard Boff o en els altres actes del Fòrum organitzats per la Fundació el novembre passat a la Universitat Central.

De tot això, se'n pot desprendre que la Fundació Comín és una palanca que els marxistes en general, especialment els comunistes i els cristians progressistes, hem d'utilitzar a fons al servei dels valors ètics, humans i polítics que són en l'origen d'aquesta atracció que continua exercint Alfons Comín.

Els objectius de la Fundació, tal com es defineixen en la seva declaració constitutiva, són els següents:

1. Edició de l'obra completa d'Alfons Comín, per arribar a la qual s'haurà de tenir cura del moltíssim material inèdit. L'edició, a més dels volums normals, haurà de preveure la publicació, en volums més assequibles i econòmics, d'aquelles obres que demanin una més àmplia divulgació.

2. Realització de fòrums de debat sobre els temes que van constituir el seu estudi preferent i sobre aquells altres que signifiquen la seva actuació i aprofundiment.

3. Planificació de seminaris sobre la temàtica indicada.

4. Establiment d'un premi internacional a concedir a aquelles persones o entitats que pel conjunt de la seva obra s'hagin distingit en l'estudi i/o en l'activitat al voltant dels temes ja esmentats.

5. Promoció i ajut a tasques d'investigació.

Als actes citats anteriorment cal afegir la recent concessió del premi internacional Alfons Comín, que en aquesta primera edició ha estat adjudicat al poble de Nicaragua a través del seu ministre d'Afers Exteriors, Miguel D'Escoto.

El dia 27 de juny s'ha de celebrar a l'escola ESADE de Barcelona l'Assemblea de Protectors de la Fundació, que tindrà entre les seves tasques la de fer balanç del seu primer any d'activitat, elaborar el programa de treball per al curs proper i aprovar la segona llista de protectors que vindrà a ampliar el nombre de persones compromeses a col·laborar perquè la Fundació assolixi els objectius que es va proposar en constituir-se.

Barcelona, 11 de juny del 1984.

GREGORI LÓPEZ RAIMUNDO

President del PSUC

(Article publicat al núm. 5 del Butlletí del PSUC del Guinardó.)

Podeu demanar informació de la Fundació Alfons Comín a l'apartat de correus 14.183 de Barcelona.

PASSEU UNES VACANCES MERESCUTES
EN EL PAISATGE DE LA GARROTXA
EN UN LLOC A PREUS POPULARS

HOSTAL VERTISOL

Ctra. Sta. Coloma, 17
Tel. 972 69 31 55

Les Preses
Girona

ASESORIA RISCHAK

ASUNTOS LABORALES, FISCALES
Y ADMINISTRATIVOS - SEGUROS

Aragón, 195, pral. 1.
Barcelona-11

Tel. 323 49 58
Horario: de 17 a 20

Moltes festes dins de la Festa

El bo d'entrada a la Festa

La Festa s'apropa dia a dia i convé, doncs, recordar quins són els objectius que el partit es planteja en aquests dies de retrobament del PSUC amb els seus votants i amics.

Crec que hi ha dos fins molt clars. En primer lloc, cada estand de la Festa ha d'oferir una imatge nítida de l'organització que el munta: el seu lloc d'origen, tant a nivell de productes com d'assoliments polítics del partit o de la problemàtica específica de la zona, etcètera. I, al costat d'això, l'estand s'ha de correspondre amb el que és el marc global de la Festa. Vull dir que hem de ser capaços de compaginar allò propi de cada zona amb l'homogeneïtat que ha de tenir la Festa. Això significa, per exemple, que els estands no poden tenir un caràcter de «barraqueta de fira». Això n'afecta la imatge. Cal, doncs, que des de la direcció del partit s'estableixin unes coordenades polítiques i, si fos possible, també estètiques, que ser-

veixin de marc per als diversos estands.

L'altre objectiu fonamental de la Festa és l'econòmic. Els ingressos que obtenen les diverses organitzacions són com més va més importants, tant perquè anem aprenent cada any que passa com per l'èxit mateix que s'assoleix. Cal que ens demanem, però, si hem arribat al límit de les possibilitats d'ingressos que la Festa ens ofereix. Penso que això no és així, perquè encara s'esdevé que hi ha agrupacions o organitzacions que no es prenen la planificació del que ha d'oferir el seu estand amb tota la serietat que cal, o que després de tres dies de Festa es troben amb uns estocs de material que després han de malvendre. És molt necessari, per tant, fer aquesta feina de planificació: elaborar un pressupost al més ajustat possible a allò que hom vengui, al local on es vengui, a les seves possibilitats reals, en definitiva. Cal que aquest pressupost sigui

ben ajustat per evitar pèrdues o, tal com ja és habitual, no obtenir els beneficis que de debò tindríem si s'hagués fet un treball seriós de planificació.

Un altre aspecte que no hauríem d'oblidar a cap estand és el de l'anima-ció, que pot anar des d'una obra de teatre fins a una conferència, passant per actuacions folklòriques... O sigui, una petita festa a cada estand dins la gran Festa.

Finalment, recordar que enguany continuem l'experiència, ja clàssica a la nostra Festa, de donar un premi a l'estand que reuneixi les millors condicions des de l'angle del seu contingut polític, estètic... així com segons la seva participació en l'èxit de la Festa, és a dir, al seu resultat econòmic i a la major venda de bons. Així doncs, a animar-se!

MAXI ANTEQUERA
Comissió de la Festa de Treball-84

PSUC: 48 anys després

Temps era temps; quaranta-vuit anys han passat des que quatre partits catalans d'esquerra van decidir crear el PSUC. En ell s'aplegaren des de nacionalistes amb pinzellades de marxisme, com era el cas de la Unió Socialista, fins al Partit Comunista de Catalunya. Raons de conjuntura històrica facilitaren la fusió; després, la mateixa història s'encarregà de demostrar l'encert de l'operació per Catalunya i per l'esquerra. No hi ha dubte que els orígens han marcat la trajectòria del PSUC. Quan a la darrera campanya electoral definíem el PSUC com a partit català, partit d'esquerra i partit dels treballadors, no inventàvem res de nou, tampoc no dèiem res que s'hagi de demostrar perquè és ben palès en la consciència col·lectiva del nostre poble. Després podríem afegir-hi altres qualificatius com el de partit unitari, partit obert, i també aquí retrobaríem els orígens.

Quaranta-vuit anys després, el PSUC reclama, enfront del catalanisme conservador, avui hegemònic a Catalunya, la necessitat d'un catalanisme popular que entronqui amb la llarga tradició nacionalista d'esquerra a Catalunya. Quaranta-vuit anys després, el PSUC es prepara per celebrar el seu VII congrés, que vol servir d'impuls per una alternativa al catalanisme pujolista. Quaranta-vuit anys després, el PSUC es prepara per celebrar, el proper 21 de juliol, a la vila marinera de Palafrugell, el seu aniversari.

Benvolgut company, benvolguda companya:

Com deus saber, la Festa de Treball ha estat convocada enguany per als dies 14, 15 i 16 de setembre.

Des que el PSUC accedí a la legalitat el 1977, la Festa és la manifestació político-cultural catalana que concentra major nombre de persones i, fins ara, el mitjà més important i eficaç en la relació entre la direcció del partit i els seus afiliats, i entre el PSUC com a col·lectiu i els seus amics, votants i simpatitzants.

Aquest any, la nostra Festa té lloc després de la derrota electoral de les forces d'esquerra en les eleccions autonòmiques davant el nacionalisme conservador; unes eleccions en què no hem aconseguit iniciar la recuperació del vot nacional d'esquerra que representa el PSUC, com a partit dels treballadors.

Els resultats electorals, expressió del predomini de les forces de centredreta, han evidenciat la necessitat de recu-

perar els valors de l'esquerra i, per tant, l'enfortiment del paper del PSUC com un dels elements per fer avançar aquesta recuperació. Amplis sectors de la classe treballadora, de la intel·lectualitat, de les forces progressistes de la nostra societat, han expressat ja, de les maneres més diverses, la seva inquietud i la seva voluntat de contribuir a aquesta tasca.

La preparació de la Festa i la seva celebració han de ser un marc en el qual oferim una possibilitat de contribució activa en la perspectiva del VII congrés del PSUC, que s'ha convocat sota el signe de la participació, no sols dels afiliats i simpatitzants sinó, també, dels sectors més actius de la nostra societat no lligats al PSUC, ja sigui d'una forma individual o col·lectiva.

Preparar la Festa de Treball, per tant, representa enguany una ocasió política per invitar a treballar per la recuperació de les forces d'esquerra, per fer avançar els objectius fonamentals que les caracteritzen, per enfortir orgànicament el PSUC dins la campanya d'afi-

liació i per aportar des de totes les experiències elements de reflexió per definir una alternativa de progrés per a Catalunya.

Aquest any, més que mai, per concretar l'opinió estesa que «fa falta un PSUC fort», la difusió dels bons d'ajut ha d'empendre's com una tasca fonamentalment política, lluny de la pràctica viciada de la venda d'entrades anticipades a baix preu. I considerem que el nou format que s'ha donat al bo que dona dret a l'entrada pot ser un ajut per a aquest tipus de difusió durant els propers mesos.

Estem segurs que sabràs entendre el sentit polític d'aquesta carta i que contribuiràs activament en tot el que sigui al teu abast per aconseguir que la Festa de Treball 1984 suposi un pas endavant en la recuperació del PSUC.

Salutacions comunistes,

GREGORI LÓPEZ RAIMUNDO
President

ANTONI GUTIÉRREZ DÍAZ
Secretari general

La lliçó d'unes eleccions

Els diversos partits d'esqueres a Catalunya no han pogut evitar durant les eleccions de presentar-se amb una imatge de crisi. Els electors se n'han adonat i els resultats ho demostren: ha guanyat una dreta, moderada, catalanista, amb imatge sòlida.

No es pot jugar amb els electors, la gent se n'adona: els socialistes no fan política nacional catalana i no compleixen les promeses electorals; els comunistes som febles i arrosseguem el record de la crisi que ens va dividir i els nacionalistes radicals desfan i fan pactes tot just a darrera hora.

El PSUC, a Catalunya, ha guanyat 10.000 vots. No és res. Ens esperàvem més i per això aquest estancament es pot considerar un fet negatiu. Però en un ambient de baixada general de les esquerres, aquest estancament també es pot considerar com un inici de recuperació, com una esperança.

Jo també ho veig des del punt de vista de la recuperació del partit com a organització. A poc a poc, la nostra agrupació del Berguedà compta amb nous col·laboradors, de condició i ocupació molt diversa, que ens donen un cop de mà posant feina, donatius o interès pel nostre treball polí-

tic. I això, en els temps que corren, és esperançador, sobretot perquè per a nosaltres les eleccions són una prova enmig del camí. No entenem la política com una activitat intensa, febril, durant les campanyes electorals i res més. La política és el treball de cada dia, és l'actitud solidària permanent amb la gent senzilla del nostre entorn: a casa, a l'empresa, entre veïns, companys d'escola o d'esport, és la petita conversa amb un amic o amiga sobre una cosa que no va bé i com caldria solucionar-ho. No entenem la política com a propaganda comercial per a vendre una cara maca. La política és el conjunt d'activitats serioses o alegres, senzilles o profundes, curtes o perseverants, tant se val, però que es fan per tal de progressar, de canviar una cosa petita o gran, anant de pressa o a poc a poc, però amb voluntat d'arribar lluny.

I jo crec que les esquerres haurem d'aprendre la lliçó d'aquestes eleccions, haurem de canviar el que calgui per construir un projecte engrescador, sòlid, unitari, atractiu, que doni confiança a una majoria. I anar avançant amb esperança, amb l'esperança de qui creu en el que diu i en el que fa.

JOSEP TUSON VALLS

Un partit amb fortes arrels

El Prat de Llobregat és una ciutat de seixanta-dos mil habitants, situada a la comarca del Baix Llobregat i, doncs, molt propera a Barcelona. La proximitat a la gran ciutat n'ha determinat, en gran part, la configuració actual, ja que aquesta és fruit del *desarrollismo* que, els anys seixanta-setanta, va afectar el cinturó de Barcelona.

La ràpida expansió que hem esmentat es reflecteix en l'actual estructura socio-econòmica dels pratencs: la població és majoritàriament castellanoparlant (lògic reflex de la immigració recent) i dedicada fonamentalment a la indústria. Aquesta darrera data explica la forta repercussió que la crisi econòmica té en aquesta localitat (com a totes les altres zones industrials), perquè no hi ha cap dubte que els més de sis mil aturats són el problema prioritari que avui pateix la societat pratenca.

En aquest marc que hem examinat breument, les quatre agru-

pacions amb què avui compta el PSUC al Prat es formen el 1977 a partir d'un nucli important de militants que ja mantenia una activitat regular de partit des del 1968, tot i que abans d'aquesta data ja es pot parlar de l'existència del partit al Prat, però en condicions molt inestables a causa, en part, de les difícils circumstàncies d'aquell temps.

A partir del 1977, el partit comença a incidir intensament en la vida local, tant mitjançant els seus militants a les entitats socials de la localitat (fonamentalment Associacions de Veïns) com a través de les activitats mateixes del partit (entre les que voldríem destacar la *Festa del PSUC del Prat*, que cada any celebrem durant tot un cap de setmana, com una mena de «Festa de Treball» en petit).

Aquesta incidència social del partit també es reflecteix en la important presència de militants del PSUC en la unió local de

AJUT AL PARTIT	
Saldo publicat a l'anterior TREBALL	20.740.170
Marina i Guillem, amics del PSUC	24.500
Lucía Ruiz, vídua de Rafael Vidiella	5.000
J. Martínez, França	1.000
Carlos Fernández, Mataró	1.500
José Gómez, agrupació nord (Saragossa)	1.000
Agrupació Cuarte, Saragossa	10.000
Gabriel Pérez, agrupació Tudor (Saragossa)	1.000
Joaquín Purroy, agrupació centre (Saragossa)	500
Blas Fierro, agrupació nord (Saragossa)	1.500
Benjamín García, agrupació Delicias (Saragossa)	700
Luis Azuarra, agrupació Delicias (Saragossa)	400
Agrupació d'Escartrón, Saragossa	6.000
Jesús M. Garrido i Victoria Beristain, agrupació Torrero (Saragossa)	1.000
Victoria Arkoxta	1.000
Julio Pérez Marco, agrupació G. M. (Saragossa)	2.000
Avelino Ibáñez, agrupació Delicias (Saragossa)	1.000
Jesús Morales, agrupació nord (Saragossa)	1.000
Pascual Collado, agrupació centre (Saragossa)	500
Reyes Mayoral, Barcelona	50.000
Santiago Ríos, Barcelona	100.000
Isabel Robert, Sant Feliu de Llobregat	50.000
Josep Masó, Lleida	125.000
S. A. del Baix Ebre	50.000
Olga Ramírez, Barcelona	25.000
Un anònim, Barcelona	100.000
Un simpatitzant, Barcelona	400.000
Un amic del PSUC	75.000
Un grup de professionals	250.000
Un jubilat, Barcelona	15.000
Manuel Oña, Torelló	50.000
Dues amigues del PSUC	200.000
Carmen Casabella	75.000
Xavier Ametller	80.000
Roderic Grau, Figueres	157.000
Guillem Santfeliu, Santa Coloma de Farners	225.000
Narcís Masoni, Sant Carles de la Ràpita	135.000
Joaquim Pinós, Barcelona	10.000
Francesc Romeu	5.000
Martí Gratacòs, Barcelona	6.000
Miquel González, el Maresme	12.000
Montse Oriol	60.000
Dos simpatitzants, Horta	1.000
Enric Sullá	3.000
Salvador González, França nord	5.000
Agrupació Sant Gervasi - Sarrià	50.000
TOTAL	23.113.770

CCOO, tant a la base com als seus òrgans de direcció.

Com a conseqüència d'aquest treball en el si de la societat, el PSUC va accedir a l'ajuntament com el partit més votat a les primeres eleccions municipals. Aquesta situació, a causa d'una gestió municipal que nosaltres considerem excellent, es va repetir a les darreres municipals del 1983 (majoria absoluta amb tretze regidors). I també considerem un reflex de l'arrelament del PSUC en el Prat els resultats de totes les altres consultes electorals (per exemple, el 18,7 per cent dels vots obtinguts a les eleccions al Parlament de Catalunya de fa dos mesos).

Actualment, les agrupacions del PSUC al Prat (dues agrupacions territorials i dues de fàbrica) compten amb cent setanta militants, als qui hem de sumar els vint-i-vuit militants de la Joventut Comunista de Catalunya. També és fonamental assenyalar l'importantíssim nombre d'amics

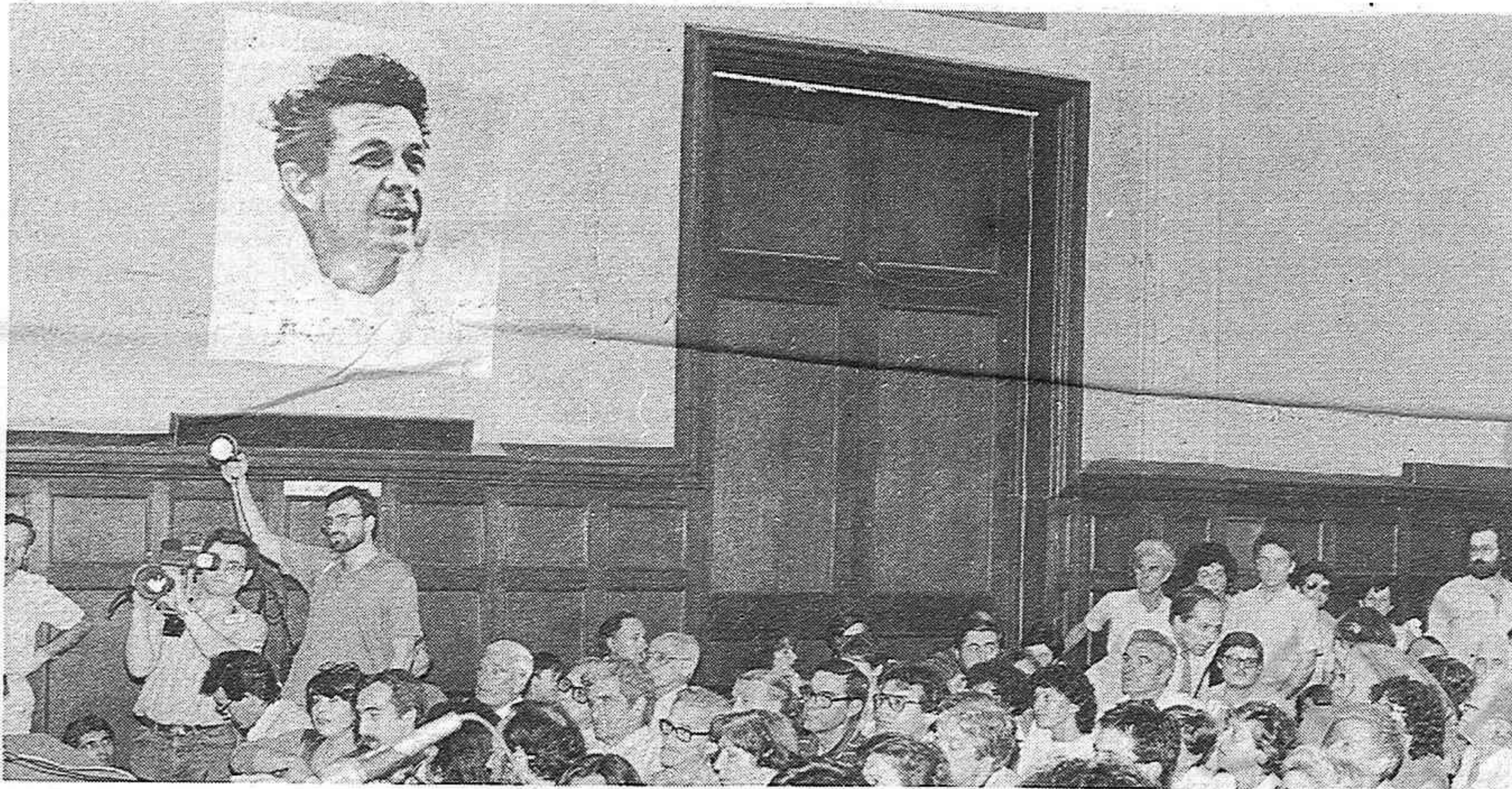
i simpatitzants que el partit mobilitza durant cada campanya electoral i que, sens dubte, contribueixen a fer que el PSUC sigui avui un partit consolidat al Prat.

A la nostra ciutat, el PSUC té diversos reptes als quals ha de fer front col·lectivament. El primer, augmentar la connexió del partit amb la societat, ser-ne un interlocutor vàlid, tant a dins com a fora de les institucions de govern municipal. El segon, però no pas per això menys important, abordar els problemes que té plantejat el Prat com a municipi (oposició al desviament del Llobregat i a l'ampliació de l'aeroport, solució dels problemes escolar i sanitari, etcètera).

RAFAEL DUARTE

Responsable d'organització del comitè local del PSUC del Prat de Llobregat

BERLINGUER: ITÀLIA, EUROPA

La revista «Nous Horitzons» homenatjà Berlinguer a la Universitat de Barcelona. A l'acte intervingueren A. Gutiérrez Díaz, J. Solé Tura, S. Sánchez Montero i Cesare Saldi, de l'Institut Gramsci. Pere Portabella presentà un video sobre la figura de Berlinguer

La commoció per la mort d'Enrico Berlinguer ha arribat als més diversos confins del món i l'homenatge pòstum celebrat a Roma ha estat una de les més impressionants manifestacions de la història europea.

Per a mi, que he tingut la possibilitat de viure i sentir intensament tot això des de la capital italiana, aquesta manifestació té un significat profund. Berlinguer havia arribat a ser un polític admirat i respectat fins i tot pel seus més acèrrims adversaris.

Enrico Berlinguer era capaç de ser a la vegada un gran dirigent i teòric del comunisme, un estadista italià i un polític amb un amplíssim horitzó europeista.

Durant tota la seva vida política en el PCI, però molt especialment des que va accedir, fa

dotze anys, a la secretaria general, havia aconseguit innovar políticament el partit, a partir de la reflexió sobre vies noves per a accedir al socialisme democràtic, a través d'amplies majories socials i polítiques, de l'eixamplament de la democràcia, del refús als models importats. L'eurocomunisme, en definitiva. Amb Berlinguer al capdavant, el PCI es convertia en el més sòlid partit de la guerra europea.

Tanmateix, a la vegada que dirigent i teòric del marxisme, Berlinguer apareixia com un gran estadista. Preocupat profundament per la societat italiana i els seus principals problemes: terrorisme, P2, les accions mafioses, l'atur, etcètera. Havia renunciat a exercir opcions testimonialistes en la política estatal. I a través de l'oposició, de la iniciativa social i parlamentària, de l'acció con-

certada, adoptava posicions de profunda responsabilitat nacional, forjant el PCI con una gran força de govern; la força decisiva per a la renovació democràtica d'Itàlia.

A més, Enrico Berlinguer era conscient que el desenvolupament democràtic cap al socialisme, en un món polaritzat entorn de dues grans potències, demanava una Europa forta, democràtica.

Les grans iniciatives en el Parlament europeu conduïdes pel grup parlamentari comunista italià, l'amplíssima política d'aliances concretada en la fórmula de «l'euroesquerra», les impressionants mobilitzacions per la pau i el desarmament, constitueixen un altre dels importants llegats de l'acció europeista de Berlinguer.

Berlinguer és mort. Però estic convençut que les seves reflexions teòriques, polítiques, europeistes, seran un punt de referència avui, i en el futur.

Estic amb els centenars de milers de veus que, trencades per l'emoció, proclamaven a Roma: *Enrico è vivo e lotta insieme a noi* («Enrico és viu i lluita amb nosaltres»)...

FRANCESC BALTASAR I ALBESA

El company i l'amic

La mort d'Enrico Berlinguer m'ha commòs profundament, no només pel buit que deixa entre els comunistes italians i de l'Europa occidental en general, sinó també perquè el considerava un veritable amic.

Des que vaig tenir la fortuna de conèixer-lo al primer congrés del Front de la Joventut Italiana, celebrat a Bolonya el 1946, ens hem trobat a nombroses reunions internacionals o bilaterals a Itàlia i a Espanya, trobades que, malgrat el caràcter poc comunicatiu d'Enrico, reforçaren la nostra amistat.

Berlinguer no va canviar en absolut el seu capteniment personal quan va assumir la secretaria general del PCI. Tot i que aleshores el PCI ja era el partit comunista més nombrós i influent del món capitalista, Berlinguer va conservar sempre la seva senzillesa i la seva modestia peculiars que, malgrat la seva aparent fredor, el feien ser especialment fraternal.

No hi ha dubte que aquestes característiques, juntament amb la seva fermesa i la seva tenacitat, van contribuir a fer que la direcció del PCI, integrada per personalitats tan brillants, hagi mantingut aquests anys un esperit d'equip i una coherència tan notables, que cal esperar que es mantinguin després de la mort de Berlinguer.

Els comunistes espanyols, i entre ells els de Catalunya, de la qual Berlinguer se sentia especialment proper a causa del seu llunyà origen familiar català, hem perdut un gran amic i un company admirable, l'estil i l'obra del qual ens queden com un exemple en què inspirar-nos.

GREGORI LÓPEZ RAIMUNDO
President del PSUC

A Martí i Pol, amb sentiment

Tu que hi penses tant sobre la mort, tu que la vius de tan a prop, amic, company, poeta, Martí i Pol, hauràs comprovat, per si no ho sàbies, que no per esperada és menys dolorosa, ara que t'ha arrabassat la Dolors. Tu, que l'esperaves sense por, cara a cara, amb els ulls oberts, has conegut la seva traïdoria. No

era a tu a qui et volia tot i que, n'estic segur, hauries fet gustós el canvi. Perquè la Dolors era la teva veu quan se't brincava als límits del silenci, era els teus ulls quan els tancaves feixucs, la teva força per teclejar —esforç tremend per a tu— la màquina elèctrica.

BERLINGUER: UN CLÀSSIC

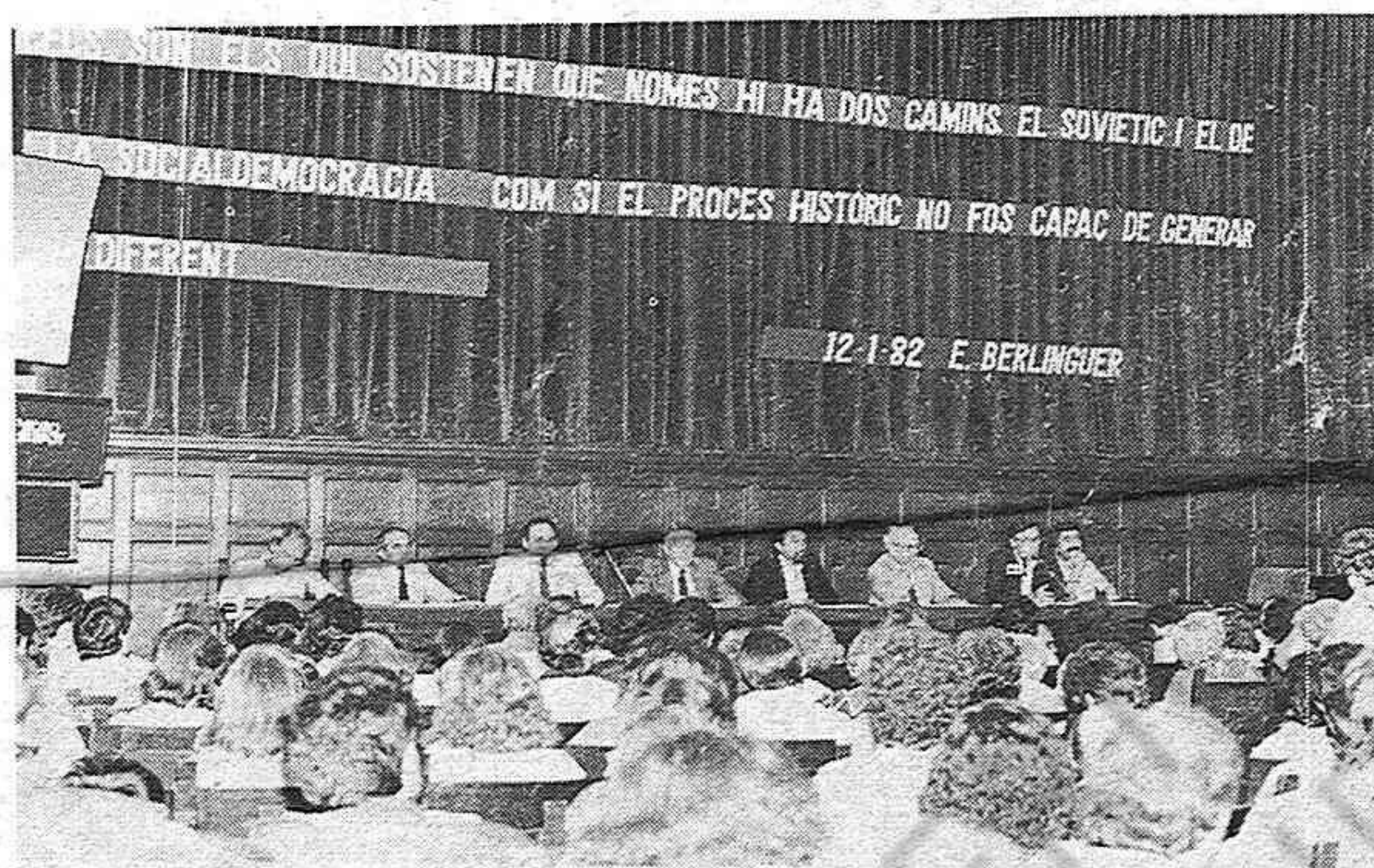
Cecs són els qui sostenen que només hi ha dues vies: la soviètica i la socialdemocràcia, com si el procés històric no fos capaç de generar res diferent (E. B., 12-1-82)

Clàssic és tot allò que té un valor permanent, que és considerat una obra sempre actual digna de ser estudiada i aprofundida, que es converteix en una conquesta del pensament humà, ens recorda el diccionari. Ara bé, aquesta valoració té també greus perills per a l'obra que adjectiva. La mera imitació, l'eixorca repetició de judicis i propostes fora del seu context són la creu d'aquests importants valors del pensament humà. El classicisme o academicisme, però, mai no és fruit dels veritables clàssics, sinó ben al contrari, subproducte dels seus epígons.

En fer una breu i apressada valoració del pensament i l'obra d'Enrico Berlinguer no he dubtat gens a considerar-la ja avui una aportació clàssica al pensament marxista. La seva desaparició física ens permet i alhora ens obliga a fer-ho així. Crec no equivocarme en assenyalar que el millor resum de tota la seva variada i profunda reflexió teòrica i política es troba en el discurs que pronuncià davant el Comitè Central del PCI el 12-1-82, a propòsit dels esdeveniments de Polònia.¹ Aquest és un text en què es troben, amb una força i una bellesa sorprenents, les idees mestres del pensament profundament renovador de Berlinguer. Pensament que no era sols seu, sinó compartit pel partit comunista més sòlid i gran de l'occident i per molts altres comunistes a tot el món.

La seva anàlisi, com li agradava de dir, arrenca, no de les ideologies, sinó de l'examen i del judici històric dels fets. Aquest examen el porta a assenyalar tres grans fases en el camí envers el socialisme.

La primera fase, començada a la darrerria del segle passat, arrenca amb l'aparició de les primeres grans organitzacions sindicals i polítiques del moviment obrer europeu i representa la fase socialista i socialdemòcrata de la lluita per la superació del capitalisme. D'aleshores ençà, aquest corrent ha realitzat grans conquestes econòmiques, socials i polítiques i ha ajudat a l'extensió de la consciència de classe i a l'aspiració pel socialisme entre les masses dels treballadors.

La segona fase s'inicia amb la tremenda crisi històrica i política que constitueix per a Europa i per al moviment obrer la primera gran guerra. Fou la que va permetre el triomf dels bolxevics amb Lenin al capdavant, en la Rússia endarrerida. Lenin va ser gran, diu E. Berlinguer, perquè sabé veure el nucli de novetat en la situació del seu temps. La revolució era possible en països que no estaven al capdavant del desenvolupament capitalista, precisament perquè, en la nova etapa de l'imperialisme, aquest desenvolupament s'hauria fet més desigual encara, i això permetia noves vies a l'acció del proletariat i els seus aliats en un determinat país, en aquest cas Rússia. La Revolució d'Octubre i tots els moviments d'alliberament social i nacional que va propiciar, així com el naixement dels partits comunistes arreu del món són, per E. Berlinguer, l'inici d'aquesta segona fase, que no veu, però, deslliçada ni independent de cap manera de la primera.

En constatar l'inici d'una nova fase (la tercera) per al moviment obrer mundial que cerca el socialisme, Berlinguer dirigeix la seva reflexió tant al corrent socialista i socialdemòcrata com a les experiències socialistes nascudes del model soviètic. Crec, amb raó, que aquestes experiències també han de formar part del patrimoni històric del moviment obrer mundial, de tots aquells que volen construir un món en llibertat, igualtat i solidaritat. A la constatació de les insuficiències del corrent socialista per a aconseguir la igualtat en la distribució de riquesa per a tots —més aparents avui amb la crisi econòmica que en els daurats 60—, hi afegeix el que al seu parer els fets també han demostrat: que la via seguida per Rússia l'any 1917 no és practicable per a fer transformacions revolucionàries als indrets desenvolupats del capitalisme —que no són transferibles a

l'occident els models sorgits sobre la base del model soviètic—, que avui aquests règims travessen una crisi greu en alguns països i el seu actual model de desenvolupament polític resta bloquejat.

No parlava, doncs, des de posicions abstractes ideològiques i apriorístiques, sinó terriblement proper a fets ben comprovables. Aquests mateixos fets, juntament amb la praxi i tradició del seu partit, el PCI, el portaven a postular la necessitat d'aquesta tercera fase (que no tercera via entre socialisme i capitalisme, compte) en la lluita pel socialisme. Aquesta nova etapa ha de tenir com a motor principal el moviment obrer de l'Europa occidental i el d'altres països desenvolupats (Japó, etcètera). Motor principal que no exclou òbviament ni tot el que pot succeir en els països socialistes sorgits en la segona fase ni en els països del Tercer Món amb lluites d'alliberament nacional o social. Aquest eurocentrisme no era en cap cas ni gratuït ni molt menys xovinista. Ben al contrari, Berlinguer recordava com Europa en el seu conjunt, en la seva relació amb els pobles d'altres continents, ha constituït el punt més alt de la cultura mundial. «Per això, la cultura europea trobarà la seva decadència si les seves energies no es comprometen de ple a contribuir lliurement a l'obra de renovació de la societat, del món i de les idees, a la qual aspira —i per la qual lluita— el moviment obrer.»²

Tots els continguts d'aquesta tercera fase no són fàcils d'enumerar en una breu síntesi i resten òbviament oberts a la precisió, l'enriquiment i el desenvolupament. Entre els més importants poden enumerar-se: el policentrisme o la fi dels partits guia i dels Estats guia en la recerca cap al socialisme; l'afermament d'un nou internacionalisme basat en la defensa solidària de la pau,

del desarmament, de la supervivència i desenvolupament de tota la humanitat; el reconeixement dels valors substantius de la democràcia com a forma d'articulació de la convivència i solidaritat entre els homes; la voluntat de construir una unió constant entre les realitats que són fruit de la Revolució d'Octubre, el moviment obrer que ha romàs fora de les experiències comunistes (socialistes, socialdemòcrates, cristians) i les forces revolucionàries d'alliberament i de progrés d'altres àrees del món i d'altres inspiracions.

Aquests i d'altres elements, impossibles d'enumerar en poques ratlles, portaren Berlinguer i el seu partit a profundes innovacions en la pràctica política quotidiana, que han fet del PCI el principal partit de la classe obrera italiana i el més gran del món occidental. Des d'aquesta posició, el pensament i l'acció del desaparegut dirigent poden legítimament, al meu entendre, reclamar-se d'aquell punt de classicisme amb què començava aquestes ratlles. He volgut, apressadament potser, aportar algun dels elements que permeten de creure allò que de profundament renovador i alhora permanent tenia el seu pensament. La convicció en la certesa dels elements de l'anàlisi marxista del nostre món, i la valentia per a explorar nous camins, noves formes per al progrés polític, social i cultural de la humanitat, pel socialisme.

La seva obra i el seu exemple seran una fita del moviment obrer, de totes les forces progressistes, i a través d'elles de tota la humanitat. Crec, molt sincerament, que tot el seu esforç serà ja des d'ara un punt de referència obligat per a nous aprofundiments i noves experiències d'un camí que ell va obrir. L'etiqueta —l'eurocomunisme— és ben segur la menys afortunada manera de compilar un pensament tan ric i valuós. Aquí no hi cap ni la beatífica jaculatória, ni la sectària prevenció. El que cal és el constant i rigorós estudi i desenvolupament del seu pensament. Crec que són molts els qui així ho faran.

RAMON ESPASA
Diputat al Parlament. PSUC

1. Una nova fase de la lluita pel socialisme. E.B. «Nous Horitzons», núm. 79, pp. 45-60.

2. Ibidem.

(Article publicat al diari «Avui» el 13-6-84.)